

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΡΙΔΑΣ

Ἐγκειμημένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΤΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξέ-
μνην δραχ. 53. Τρίμηνην δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ φράγκα γαλλικὰ 60,
ἑξέμνην 35 καὶ τρίμηνην 20.

ΑΜΕΡΙΚΗΣ : Ἐτησίᾳ δολλάρια 4, ἑξέμνην 2
καὶ τρίμηνην 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΣΤΥΤΗΣ - ΕΠΙΣΤΗΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐοῦδησπε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐβριλίου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 40ὸς

Ἀθήναι, 12 Ἀυγούστου 1933

Ἔτος 56ον. — Ἀριθ. 37

Ο ΕΙΡΗΝΙΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MAURICE CHAMPAGNE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Χτυπημένοι καὶ ζαλισμένοι οἱ ἄλ-
λοι ναῦτες καὶ ὁ Γιάννης κατόρθω-
σαν ὠστόσο νὰ σταθοῦν κι' αὐτοὶ
γρήγορα στὰ πόδια τους. Ἀλλὰ
γιὰ νὰ μὴν πέσουν πάλι κά-
τω ἀρπάχθησαν ἀπ' τὰ σχοι-
νιά τοῦ καταρτιοῦ.

Τότε μπόρεσαν νὰ κοιτά-
ξουν γύρω τους καὶ νὰ κα-
ταλάβουν τί εἶχε συμβεῖ :

Ἐνα κύμα πελώριο σὰν
βουβὸ εἶχε σαρώσει ὅλο τὸ
κατάστρωμα τῆς «Χελιδό-
νας» καὶ εἶχε πατάξει στὴ
θάλασσα τὰ κοφίνια μὲ τὰ
ψάρια καθὼς καὶ τὰ δίχτυα
δσα εἶχαν τραβήξει ἐπάνω.

Ἡ Θεία Πρόνοια μονάχα
εἶχε γλυτώσει καὶ τοὺς ναυ-
τικοὺς ἀπὸ παρόμοια τύχη.

Συγχρόνως ὁ οὐρανὸς ἀρ-
χισε νὰ γεμίζει μὲ κατάρμα-
ρα σύννεφα ποὺ σὲ λίγο τὸν
σκέπασαν ὀλόκληρον. Καὶ
σὲ λιγώτερο ἀπὸ πέντε λε-
πτὰ τῆς ὥρας, τὸ μπουρίνι
ξεσπούσε μὲ ἀπερίγραπτη
μανία.

Προτὸ κὰν προφτάσουν
οἱ ψαράδες νὰ κατεβάσουν
ὅλα τὰ πανιά ὁ ἄνεμος εἶχε
κομματιάσει τὸ τριγγέτο καὶ
τὸν φλόκο, σχίζοντάς τα μὲ
τρομακτικὸ θόρυθο, καὶ ὁ-
στερα τὸ καῖκι ἀρχισε νὰ χορεύῃ
ἐναντρελλὸ χορὸ στὴν ἀναστατωμέ-
νη θάλασσα.

Γιὰ νὰ κρατήσουν τὴν «Χελιδόνα»
στὴν διεύθυνση τοῦ λιμανιοῦ οἱ ναυ-
τικοὶ ἀναγκάστηκαν νὰ δέσουν τὸ τι-
μόνι.

Ὁ ἄνεμος οὐρλιάζε. Πελώρια κύ-
ματα σήκωναν τὸ καῖκι σὲ τρομα-

κτικὸ ὄψος, γιὰ νὰ τὸ γκρεμίσουν ὀ-
στερώτερα σὲ μαδρες ἀβύσσους, ἀπ'
ὅπου φαινόταν πὼς δὲν θὰ ξαναση-
κωθῇ ποτέ.

Τὸ καράδι ἐτριξε ὀλόκληρον, τὰ

«Τὸ παιδί ἔμεινε μόνο του μπροστὰ στὸ ἀναισθητὸ
σῶμα τοῦ καπετὰν-Μαθιοῦ». Σελ. 434, στ. γ'

σχοινιά φαινόταν σὰν νὰ ἦταν νὰ
σπάσουν, τὰ σχισμένα πανιά χτυποῦ-
σαν στὰ κατάρτια, καὶ σὲ κάθε κύμα
ποῦ ἐρχόταν κι' ἐγερνε τὸ καράδι
στὸ πλευρὸ, ὅλη ἡ ἀρματωσιά του ἐ-
τριξε τόσο, ποὺ ἔλεγε κανένας πὼς
θὰ σπάζει.

Ἐξάρνα ὁ μπάρμπα-Γεράσιμος,
ποῦ εἶχε κατεβεῖ κάτω γιὰ νὰ φο-

ρέσει τὴ νιτσεράδα του, ἀνέβηκε
πάλι στὸ κατάστρωμα μὲ τὸ πρόσω-
πο ἀλλοιωμένο ἀπ' τὸν τρόμο, ἀσπρος
σὰν τὸ πανί.

— Τὸ ἀμπάρι! φώναξε. Τὸ νερὸ
πλημμύρισε τὰμπάρι. Χαθῆκαμε, πνι-
γόμεστε!

— Στὴ βάρκα, φώναξαν οἱ δύο
ἄλλοι ναῦτες. Τρέξτε στὴ βάρκα!

Καὶ δίχως νὰ περιμένουν
ἔτρεξαν στὴ μικρὴ βαρκού-
λα ποὺ κρεμόταν στὴ πρόμη.

Ἦταν μιὰ καϊκὸδάρκα μὲ
κουπιὰ ποὺ μόλις θὰ χω-
ροῦσε πέντε ἐπιβάτες.

Οἱ τρεῖς ναῦτες ἐτοιμα-
ζόνταν κιόλας νὰ ρίξουν τὴ
βάρκα στὴ θάλασσα, μὰ ὁ
καπετὰν-Μαθιδὸς ἀφῆσε τὸ
δοῦακι κι' ἔβρησε πρὸς τὸ
μέρος τους φωνάζοντας :

— Ὁ μπάρμπα-Γεράσιμος
εἶναι τρελλός. Τὸ νερὸ μέσα
στὰμπάρι θὰ μπήκει ἀπὸ τὸ
καπάκι ποὺ δὲν εἶναι καλά
κλεισμένο. Τὸ καῖκι δὲν ἔ-
χει τίποτε. Κανείς μὴν βάλῃ
χέρι στὴν βάρκα. Σὰς τὸ ἀ-
παγορεύω.

Ἐτρελλαμμένοι ὁμοῦς ἀπ'
τὸν φόβο τους οἱ τρεῖς ναῦ-
τες δὲν ἤθελαν νὰκούσουν
τίποτε καὶ τὸν ἔσπρωξαν
μακριά. Ὁ Ἀντρίκος φώ-
ναξε ἀγρία :

— Ἐσὺ μὰς ἔφερες ἐδῶ.
Ἐξαιτίας σου πνιγόμεστε.
Καὶ τώρα θέλεις νὰ μείνου-
με στὸ καῖκι ποὺ βουλιάζει;

«Ὅχι δὲ! Ἀμα θέλεις μείνε ἐλόγου
σου!

Μὰ ὁ Μαθιδὸς Μπριγιὸν δὲν ἦταν
ἄνθρωπος γιὰ νάφήση, νὰ τοῦ πάρουν
τόσο εὐκολὰ τὴν ἐξουσία ἀπὸ τὰ χέ-
ρια του.

Μ' ἀγριεμένη ὄψη ἔβγαλε τὸ μα-
χαίρι ἀπ' τὸ ζωνάρι του καὶ φοβέρι-
σε πὼς θὰ σκοτώσῃ τὸν πρῶτο ποῦ

θά τολμοῦσε ν' ἀγγίξει τὴ βάρκα.
Στὴν ἀρχὴ οἱ ναῦτες τᾶχσαν κι' ἔκαναν ἓνα βήμα πίσω. Μὰ τὴν ἴδια στιγμή ἓνα καινούργιο κύμα ἔγειρε τὸ καράβι, ποὺ τὴ πρύμνη του ἄρχισε νὰ σκεπάζεται ἀπὸ τὰ νερὰ δλόκληρη, ὡσὰν γιὰ νὰ δικαιώσει τὰ λόγια τοῦ μπάρμπα-Γεράσιμου. Καὶ τότε ὁ τρόμος μὴ βουλιάξουν κι' αὐτοὶ μαζί μὲ τὸ καράβι, νίκησε κάθε ἄλλο αἰσθημα.

Ἐξαγριωμένοι οἱ ναῦτες μιμήθηκαν τὸν καπετάνιο τους καὶ πήραν τὰ μαχαίρια τους στὸ χέρι.

Ὁ Γιάννης ἀρπαγμένος ἀπὸ τὸ κατάρτι παρακολουθοῦσε μὲ φρίκη αὐτὴ τὴν σκηνὴ καὶ σκεπτόταν τί φοβερὸ δρᾶμα θὰ ἔδλεπαν τὰ μάτια του, ὅταν ἔξαφνα ἓνας φοβερὸς τριγμὸς ἀκούστηκε καὶ δλόκληρη ἡ ἀντένα μαζί μὲ τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ καταρτιοῦ ἔπεσε μὲ τρομακτικὸ κρότο ἐπάνω στὸ κατάστρωμα, κάνοντας δλόκληρο τὸ καίκι νὰ γείρει ἀπὸ τὸ ἓνα πλευρὸ.

Μ' ἓνα ἄγριο οὐρλιασμα ὁ Μαθιὸς Μπρινιὸν σωριάστηκε χάμω. Ὁλόκληρος ὁ φοβερὸς ἐκεῖνος ὄγκος ἔπεσε ἐπάνω του, συντρίβοντας τὸ ἀριστερὸ του πόδι. Ὁ πόνος ἦταν τόσο δυνατός, ὥστε παρὰ τὴ γυναικότητά του ὁ γέρο-ναυτικὸς λιποθύμησε.

Τὸ κατάρτι πέφτοντας εἶχε παρασύρει καὶ τὸν Γιαννάκη ποὺ βρέθηκε μπερδεμένος ἀνάμεσα στὰ σκοινιά. Μὰ γρήγορα κατόρθωσε νὰ ἐλευθερωθῆ καὶ νὰ σταθῆ στὰ πόδια του. Δὲν ἦταν πληγωμένος πουθενὰ καὶ μόνο μερικὰ γδαρσίματα εἶχε στὰ χέρια του καὶ στοὺς ὤμους.

Ὁ μπάρμπα-Γιάννης, ὁ Ἀντρίκος κι' ὁ μπάρμπα-Γεράσιμος εἶχαν μονάχα πέσει κάτω δίχως νὰ πάθουν τίποτε.

Μόλις κατόρθωσαν νὰ σηκωθοῦν ἔρριξαν τὴ βάρκα στὴ θάλασσα καὶ δίχως δισταγμὸ μπήκαν μέσα, δίχως νὰ νοιαστοῦν καθόλου γιὰ τὸν δυστυχισμένο καπετάνιο τους ποὺ κοιτόταν χάμω πληγωμένος, ἕως καὶ νεκρός.

Ὡστόσο, τὴ στιγμή ποὺ ἐτοιμαζόνταν νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ καίκι, ὁ μπάρμπα-Γεράσιμος ἔκανε ἓνα κίνημα, ὄχι πρὸς τὸν θεῖο ἀλλὰ πρὸς τὸν ἀνεψιό.

— Ἐ, Εἰρηνικὲ ἔκανε. Ἐ, Γιάννη! Ἐλα, πῆδα μέσα.

Τὸ παιδί ἔτρεξε. Πηδώντας πάνω ἀπὸ τὰ σκοινιά καὶ τὰ σπασμένα ξάρτια ἔφθασε στὴν κουπαστὴ ἐπου τὸ βαρκάκι κρατιόταν ἀκόμη δεμένο ἀπὸ ἓνα χοντρὸ σκοινί.

— Ἄγινε, γιὰ σου, μούτσο, κάνε γρήγορα, ἔκανε ὁ Ἀντρίκος, γιατί εἶναι φόβος νὰ τσακιστῆ ἡ βάρκα στὰ

πλευρὰ τοῦ καΐκιου. Κάνε γρήγορα! Ὁ Γιάννης δρασκελίσει τὴν κουπαστὴ μὰ τὴ στιγμή ποὺ ἐτοιμαζόταν νὰ πηδήσῃ μὲς στὴ βάρκα, τὸ μάτι του ἔπεσε στὸ Μαθιὸ Μπρινιὸν ποὺ κοιτόταν παραπέρα ἀναίσθητος.

— Κι' ἐκεῖνος; ρώτησε.

— Ἐκεῖνος; Ἄς τον νὰ πάη στὸ διάολο! ἔκανε ὁ μπάρμπα-Γιάννης.

— Ἐννοια σου καὶ σοῦχει κάνει ἀρκετὰ κακὰ γιὰ τὸν συλλογιέσαι κιόλας τώρα! Ἄς τον ἐκεῖ ποὺ βρίσκεται. Λοιπὸν, θὰ μπαρκάρης. ἢ ὄχι;

Ὁ Γιάννης ταραγμένος στάθηκε ἀναποφάσιτος.

Ὁ ναύτης εἶχε σι' ἀλήθεια δίκιο. Ὁ Μαθιὸς Μπρινιὸν εἶχε φανεῖ πάντοτε σκληρὸς καὶ ἀπάνθρωπος μαζί του, κι' αὐτὸ ποὺ τώρα πάθαινε ἦταν ἡ δίκαιη τιμωρία τῆς κακῆς καρδιάς του.

Ὡστόσο ἡ σκέψη νὰ τὸν ἀφήσῃ μοναχὸ του ἐκεῖ πέρα, ἔρημο καὶ καταδικασμένο σὲ βέβαιο θάνατο, δὲν μπορούσε νὰ χωρέσῃ στὸ μυαλό του.

— Πάρτε τον μαζί, παρακάλεσε τοὺς ναῦτες. Πάρτε τον!

— Δὲ γίνεται! φώναξε ὁ μπάρμπα Γεράσιμος. Ἐμπρός, ἔλα!

Μὰ ὁ Γιάννης δὲν κουνήθηκε.

— Μὴ μᾶς κάνεις καὶ σκέρτσα, μικρέ! φώναξε ὁ Ἀντρίκος. Τὸ κάτω κάτω δὲν εἶναι πατέρας σου. Ἐλα τὸ λοιπὸν!

— Ναι, ἀποκρίθηκε σταθερὰ τὸ παιδί. Μὰ εἶναι ὁ θεὸς μου καὶ δὲν μπορῶ νὰ τὸν ἀφήσω ἔτσι.

— Ὁ θεὸς σου; Δὲ λὲς καλύτερα ὁ χειρότερος κακοῦργος! φώναξε ὁ μπάρμπα-Γεράσιμος. Λοιπὸν θάρρηξε;

— Τὸ ὕστερο, ἔκανε ὁ Ἀντρίκος, αὐτὸς εἶναι πεθαμμένος, κι' ἂν δὲν εἶναι, σὲ μὰ ὄρα θὰ πεθάνῃ. Λοιπὸν πῆδα, πῆδα γρήγορα!

Μὰ ὁ Γιάννης ἦταν βέβαιος πὺς αὐτὸ τοῦ ἐλεγον μόνο γιὰ ν' ἀποφασίσῃ νὰ πάη μαζί τους, καὶ δὲν κουνήθηκε καθόλου.

Ἀλήθεια ὁ Ἀντρίκος τὸν βεβαίωσε πὺς ὁ θεὸς του ἦταν πεθαμμένος καὶ μπορεῖ νὰ ἦταν ἔτσι τὸ πρᾶγμα. Μὰ γιὰ νὰ βεβαιωθοῦν ἔπρεπε πρῶτα νὰ τὸ ἐξακριβώσουν κι' ὄχι ν' ἀφήσουν αὐτὸν τὸν δυστυχισμένον, δίχως νὰ ἔξερουν θετικὰ ἂν ἦταν νεκρὸς ἢ ὄχι.

Αὐτὸ σκέφθηκε ὁ Γιάννης. Κι' ἐλπίζοντας ἀκόμη πὺς ὡς στὸ τέλος θὰ τοὺς συγκινοῦσε, στράφηκε πρὸς τὸ μέρος τους κι' εἶπε παρακλητικὰ:

— Πάρτε τον, σᾶς παρακαλῶ, πάρτε τον, κι' αὐτόν.

— Ὡ, φτάνει πιά! ἔκανε μὲ δυσφορία ὁ μπάρμπα-Γεράσιμος. Γιὰ

τελευταία φορά. Θὰ πηδήξῃς ἢ ὄχι. Τὸ παιδί δὲν δίστασε πιά:

— Ὁχι, ἔκανε ἀποφασιστικὰ. Ὁχι ἂν δὲν τὸν πάρτε κι' αὐτὸν μαζί μὲμένα.

— Ἐ, ἄμε στὸ διάολο, τὸ λοιπὸν! φώναξε βαρυστοιμένος ὁ Ἀντρίκος κι' ἔκοψε μὲ μιὰ μαχαίριὰ τὸ παλαμάρι ποὺ κρατοῦσε, δεμένη τὴ βάρκα. Ὁ καθένας γιὰ τὸν ἑαυτὸ του. Ἀντί σου καὶ καλὸ κατεῦδιο.

— Ἀνανδρὸι! φώναξε ὁ Γιάννης μ' ὄλη του τὴ δύναμη. Εἶσατε ἀνανδρὸι!

Μὰ ἡ ἀδύνατη φωνὴ του χάθηκε μὲς στὸν ἄνεμο.

Λίγα λεπτὰ ἀκόμη διέκρινε τὴ βάρκα ποὺ τὰ κύματα τὴν ἐσπρωγχαν ὄλο καὶ μακρύτερα. Ὑστερα ξαφνικὰ ἓνα μεγάλο κύμα τοῦ τὴν ἔκρυψε καὶ τὸ παιδί ἔμεινε μόνο του, ὀλομόναχο, μπροστὰ στὸ ἀναίσθητο σῶμα τοῦ Μαθιὸ Μπρινιὸν, ἐπάνω σ' ἓνα καίκι χιλιτοσακισμένο ποὺ θὰ βούλιαζε ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμή στὴν ἄλλη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'

Ἐνα γενναῖο παιδί

Ἡ πρώτη σκέψη τοῦ Γιάννη ἦταν πὺς ἦταν χαμένος καὶ πὺς μὲ τὴν ἀφροσύνη του δὲν εἶχε πετύχει τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ καταδικάσῃ καὶ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ του σὲ βέβαιο θάνατο.

Μὰ τί τὸν ἐμελλε ἂν πέθαινε, μιὰ καὶ ἡ Σούζη δὲν ὑπῆρχε πιά καὶ μιὰ καὶ δὲν θὰ ξανάδλεπε ποτέ του τοὺς καλοὺς του φίλους καὶ προστάτες; Ἰσα-ἴσα ὁ θάνατος ἦταν γι' αὐτὸν μιὰ ἀπολύτρωση καὶ ἔπρεπε νὰ μακαρίζῃ τὸν ἑαυτὸ του. Πεθαίνοντας θὰ πήγαινε νὰ συναντήσῃ τὴ μικρὴ του φίλη. Ἐκεῖ ψηλά θὰ ἦταν εὐτυχισμένος μαζί της γιὰ πάντα.

Μ' αὐτὴ τὴ σκέψη τὰ χέρια του ποὺ τὰ κρατοῦσε ἀκόμη γαντζωμένα στὴν κουπαστὴ χαλάρωσαν τὸ σφιξιμό τους. Ἡ ἰδέα νὰ λυτρωθῆ ἔσο τὸ δυνατόν πιδ γρήγορα ἀπὸ τὰ βᾶσανά του, ν' ἀφήσῃ νὰ τὸν ἀρπάξουν τὰ κύματα ποὺ σάρωναν τὸ κατάστρωμα, τοῦ φαινόταν ἡ μόνη λύση κι' ἡ μόνη σωτηρία.

Καθὼς σκεπτόταν ἔτσι ἓνα βαθὺ βογγητὸ τὸν ἔκανε νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι.

Κοίταξε κατὰ τὴ μεριὰ ἐπου βρισκόταν πάντα πεσμένος ὁ καπετάν Μαθιὸς καὶ τοῦ φάνηκε πὺς ὁ πληγωμένος ἔκανε κάποιο κίνημα.

Λοιπὸν ὁ θεὸς του δὲν εἶχε σκοτωθεῖ, ὅπως ἔλεγε ὁ Ἀντρίκος; κι' ἂν ἦταν ἀκόμη ζωντανός, εἶχε δικαίωμα αὐτὸς νὰ πεθάνῃ καὶ νὰ τὸν ἀφήσῃ σὲ τέτοια τραγικὴ θέση;

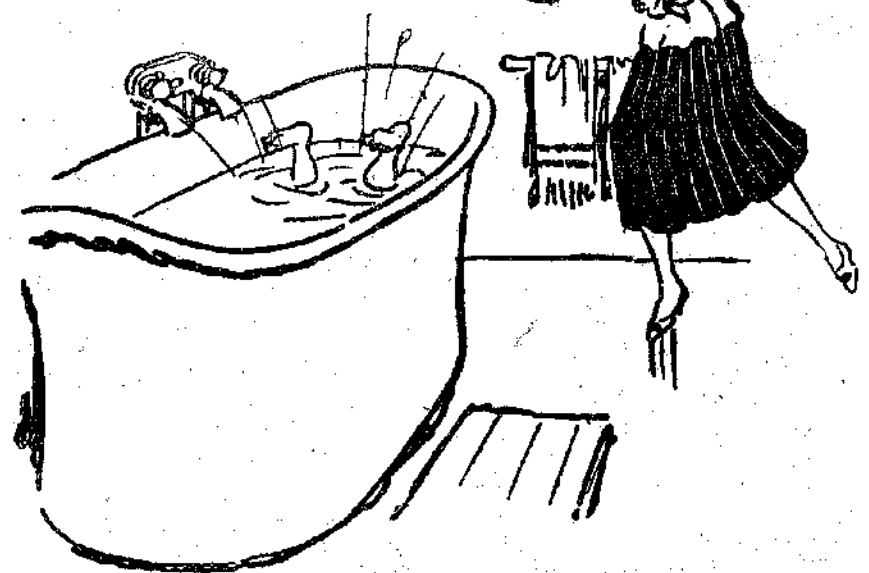
Ο ΔΙΧΟΥΔΑΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΛΖ'

Εἶναι πρωτὸ. Τὸ ζεστὸ νερὸ τρέχει μέσα στὴ μανιέρα κι' ἡ Παυλίνα ἐτοιμάζεται νὰ μπῆ πρώτη. Κατόπι θὰ κῆνῃ τὸ μπάνιο του κι' ὁ Πετράκης. Ἐχει λοιπὸν καιρὸ. Καὶ καθὼς τὸν ἀφίνουν, μιὰ στιγμή μονάχο, ἐπωφελεῖται γιὰ νὰ κάμῃ μιὰ ἐπιθεώρηση στὸ «φανάρι» τῆς κουζίνας. Ἐρεῖ πὺς ἐκεῖ-μέσα φυλάνε ὄσα φαγιὰ περισσεύουν ἀπὸ τὸ βράδυ ἢ ἀπὸ τὸ μεσημέρι. Καὶ νά, βλέπει ἓνα πιάτο κρέας ποὺ δὲν τοῦ παραρῶσουν. Ὑπάρχει ὁμως κι' ἓνα πιάτο κρέας μὲ δαμάσκηνα. Ὁ Διχουδάκης μὲς τρελαίνεται γι' αὐτὸ τὸ φαί. Κατεβάζει λοιπὸν τὸ φανάρι, βγάζει τὸ πιάτο καὶ τρώει ὄσο κρέας καὶ προκάντων ὄσα δαμάσκηνα μπορεῖ. «Τί ὄραια ποὺ εἶναι κρέα! συλλογιέται. Πιδ γλυκὰ παρὰ ὅταν τὰ τρώῃ κανένας ζεστό». Διχουδάκης ἀδιόρθωτος τελοςπάντων...

Κανένας δὲν τὸν εἶδε. Ἐρεῖ, ἀλήθεια, πὺς μὲ γεμάτο στομάχι εἰς ἐπικίνδυνον νὰ κῆνῃ κανένας μπάνιο. Ἀλλὰ ὅταν τοῦ λένε «ἔλα, ἡ Παυλίνα τελείωσε, ἡ σειρά σου τώρα!» γδύνεται καὶ μπαίνει στὴ μανιέρα. Γιατί πὺς μπορούσε νὰ πῆ πὺς ἔφαγε πρωτὸ-πρωτὸ δαμά-

Κατόπι σήκωσε τὸ κεφάλι καὶ κοίταξε γύρω του. Ἡ τρικυμία βρισκόταν ἀκόμη σ' ὄλη της τὴν ἔνταση καὶ πελώρια κύματα ἔπεφταν πάνω στὸ καίκι, ποὺ τὸ βάρος τοῦ σπασμένου καταρτιοῦ τὸ ἔκανε νὰ γείρει μονόπλευρα κατὰ τὸ δεξιὸ μέρος τῆς πλώρης.

Ὁ Γιάννης κατάλαβε πὺς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἦταν ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνον γιὰ τὴ «Χελιδόνα». Ἐπρεπε μὲ κάθε θυσία νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ καίκι ἀπὸ τὰ σπασμένα ξάρτια του.

Βεβαιώθηκε ἄλλη μιὰ φορά πὺς ὁ θεὸς του ἦταν στερεὰ δεμένος.

(Ἀκολουθεῖ)

KIMON AKIASH

ΣΤΟΝ ΕΡΗΜΙΚΟ ΜΟΥ ΔΡΟΜΟ

Στὸν ἐρημικὸ μου δρόμο
ἢ Ὀμορφιά κι' ὁ Πόνος πάνε.
πάνε ἀντάμα χέρι-χέρι.

Καὶ μὲ πήραν μαζί τους
μὰ μὲ βοήσαν μοναχὸ μου
καὶ γινῆκαμ ἔτσι φίλοι.

Μὰ εἶναι ἀτέλειωτος ὁ δρόμος
καὶ τὸ φῶς ἄργει νὰ φτάσει
κι' εἶμαι τόσο κουρασμένος...

— Ὀμορφιά κυρά μου, πῆς μου,
σὲ ποῦ τόσο κατοικεῖς;
— Χρόνια θέλουμε νὰ πάμε,
κι' ἡ ζωὴ σου εἶναι μικρὴ...

— Πῆς μου. Πόνος μου ἀδελφέ μου,
γιατί ἄργει νὰ ξεμερώσει;

— Στὸ σκοτάδι θὰ τραβᾶμε
εἰν' ἡ μοῖρα μας, φτωχὲ μου...

Κι' ἔτσι πάμε μὲς στὴ νύχτα,
κουρασμένοι-ἐξασθεμένοι
βυθισμένοι στὴ σιωπὴ μας.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

σκηνά; Ὁ θὰ τὸν μάλλωναν. Καὶ συλλογιέται: «Δὲ βαριέσαι! τίποτα δὲ θὰ πάθω. Αὐτὰ εἶναι λόγια τῶν μεγάλων...»

Δὲν πρόφτασε ὁμως καλὰ-καλὰ νὰ τὸ συλλογιετῆ, καὶ τοῦρχεται μιὰ ζάλη. Μὲ τὴ ζάλη, μπλοῦμ! παίρνει μιὰ τούμπα μέσα στὴ μανιέρα. Κι' ἡ καμαριέρα, ποὺ μπαίνει ἐκεῖνη τὴ στιγμή μὲ τὴν πετσέτα γιὰ νὰ τὸν σκουπίσῃ, βλέπει ἀπέξω ἀπ' τὸ νερὸ μόνο τὰ πόδια του! Βγάζει τίς φωνές:

— Βοήθεια! τὸ παιδί πνίγεται!..

Τρέχουν ὄλοι καὶ τὸν βγάζουν ἀναίσθητο. Τὸν ξαπλώνουν στὸ κρεβάτι, τὸν τρίβουν καὶ φωνάζουν ἀμέσως τὸν γιατρό. Ὁ γιατρός λέει πὺς εἶναι συμφόρηση κι' ἀπορεῖ:

— Πὺς τόπαθε αὐτό; Μήπως ἦμας τὸ γάλα του πρὶν ἀπὸ τὸ μπάνιο;

— Ἄ, μὰ! τίποτα δὲν ἔβαλε στὸ στόμα του...

Ἐτσι νομίζουν ὄλοι. Ἡ ὑπερήτρια ὁμως ἔρεῖ καλύτερα, γιατί βοήκε τὸ πιάτο μὲ τὰ δαμάσκηνα σχεδὸν ἀδειανό. Τὸ λέει. Μὰ πὺς νὰ μαλλώσουν ἓνα παιδί ποὺ κινδυνεύει ἀκόμη νὰ πεθάνῃ; Ἡ μητέρα κλαίει. Ὁλοι στὸ σπῆτι κλαίει. Εὐτυχῶς ὁ Πετράκης γίνεται καλὰ. Κι' ἀπὸ τὴ χαρὰ τους τὸν συγχωροῦν.

Ναι, μὲ ὁ Πετράκης δὲν συγχωρεῖ τὸν ἑαυτὸ του. Νάναστατώσῃ τὸ σπῆτι; Νὰ κάμῃ τὴ μητέρα του, ποὺ τὴ λατρεύει, νὰ κλάψῃ τόσο; Ἄς μὴ τὸν τιμώρησαν. Ὁ θὰ πμωρηθῆ μόνος του. Κι' ἀποφασίζει νὰ στερηθῆ,

για πολλόν καιρό, διτι του άρσει περισσότερο. Μα τί του άρσει περισσότερο; Εδώ είναι η δυσκολία. Σκέπτεται, σκέπτεται και το βρίσκει: είναι τα χωνιά με την κρέμα!

Κάθε Πέμπτη σερβίζουν στο τραπέζι αυτό τάρταλο γλύκισμα. Ο Πετράκης δέν θα τρώει καθόλου. Κι' αυτό για πολλές Πέμπτες — τέσσερις, πέντε, δέκα... "Α, αυτή τη φορά θα κριτηθή την ύπόθεσιν που έδωσε κρυφά στον έαυτό του. Θα δείξη πως έχει χαρακτηρηά!

(Τό τέλος στο ερχόμενο)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΙΠΟΤΕ ΔΕΝ ΜΕΝΕΙ ΚΡΥΦΟ

ΔΙΗΓΗΜΑ

— Συνέχεια από το προηγ. και τέλος —

Ο Μακάρ όμως δέν άπαντούσε. Είπε μόνο:

— Παιδιά μου, είναι άπιστευτο! Μονάχα τα δουνά δε σμίλουν!

Ο Ίβάν σκέφθηκε πως ίσως ο Μακάρ θα ήξερε το δολοφόνο.

— Μακάρ, τον ρώτησε, μήπως άλλοτε άκουσες να μιλούν γι' αυτή την ύπόθεση; Με είχες άλλοτε ιδεί;

— Πώς; έχω άκούσει. Μιλούν για όλα. Τό καθετί μαθαίνεται. Μα είναι πολύ παλιά ιστορία και τί λησμονήσα.

— Ίσως να σου είπαν ποιός ήταν ο κακούργος.

Ο Μακάρ είπε γελώντας:

— Ο κακούργος; Μα είναι εκείνος που είχε το μαχαίρι στο σάκκο του. "Ας υποθέσουμε πως του τό έβαλαν εκεί μέσα. Τι μ' αυτό; Ούτε τόν είδα, ούτε τόν γνωρίζω. Και πως θα μπορούσε να βάλη το μαχαίρι χωρίς να τόν ιδής; Ο σάκκος σου χωρίς άλλο θα ήταν στο επάνω μέρος τού κρεββατιού. δέν είναι έτσι; Τόν άκουσες λοιπόν, δε γίνεται!

"Αμα ο έμπορος άκουσε αυτά τα λόγια, κατάλαβε πως ο Μακάρ ήταν ο δολοφόνος. Έσπυρθη και έφυγε. Μα δε μπόρεσε να κοιμηθή εκείνο το βράδυ. Τόν είχε πιάσει αγωνία...

Έβλεπε να περνούν απ' έμπρός του πολλά πράματα, πολλοί άνθρωποι που είχε γνωρίσει άλλοτε. Να η γυναίκα του που τόν άποχαιρετά, θα φύγη για τό παγγύρι. Είναι ζωντανή έμπρός του. Βλέπει τό πρόσωπό της, τά μάτια της, άκούει τό γέλιο της. "Επειτα είναι τά παιδιά του, δμοια καθώς ήταν άλλοτε, τό μικρότερο στην άγκαλιά της μάνας του. Βλέπει τόν ίδιο τόν έαυτό του: είναι νεός, γελαστός. Καθισμένος στην τράπεζα, όπου τόν συνέλαδαν, παίζει καθάρα. "Α! τί ευτυχισμένος ήταν τότε!... Βλέπει τόν τόπο της καταδίκης, τόν κόσμο να περικυκλώνη τούς φυλακισμένους που είναι έτοιμοι γι' άναχώρηση. Βλέπει τόν έαυτό του άλυσσοδεμένο. Βλέπει τά είκοσιέξη δόκλιτρα χρόνια της φυλακής, σκέπτεται τά γεράματά του,

κι' η αγωνία του αυξάνει. "Αχ να πέθαινε!... Κι' όλα αυτά για χατίρι αυτού του παλιανθρώπου!

Ο Ίβάν ήμωσε τόσο πολύ, ώστε ξνιωθε πως ήταν έτοιμος να θυσιάση καθετί, και τί ζωή του ακόμα, για να εκδικηθή. Προσευχήθηκε δλη τη νύχτα, μα δέν βρήκε την ήσυχία του.

Την άλλη μέρα απέφυγε να συναντήση τόν Μακάρ. "Απέφυγε άκόμα και να τόν κοιτάξη.

**

Δεκαπέντε μέρες πέρασαν. Τη νύχτα ο Ίβάν δέν μπορούσε να κοιμηθή, τόν βασάνιζε τέτοια αγωνία, ώστε δέν ήξερε τί να κάμη.

Κάποια νύχτα που είχε σηκωθεί και περπατούσε στη φυλακή, άκουσε έλαφρό κρότο. Κάτω από ένα κρεβάτι έπερτε χιόμα. Σταμάτησε για να ιδή τί τρέχει. Και να, έξαφνα ο Μακάρ, άγριεμένος, έμπρός του. Ο Ίβάν θέλησε να περάση, χωρίς να σταματήση. Μα ο Μακάρ τόν έπιασε από τό χέρι και άρχισε να του εξηγεί, διτι άνοιγε μα τρύπα στον τοίχο και διι κάθε μέρα έκρυβε τά χιόματα στις μπόττες του και τά άδειαιζε έξω άμα τόν πήγαιναν για άγγαρεία.

— Μην είπης λέξη, παιπού! θα βγής από δω και ου καθίως κι' εγώ. "Αν φλυαρήσης, έμένα θα με δείρουν. "Εού όμως δέν θα μου ξεφύγης, θα σε σκοτώσω.

Βλέποντας τό δημιό του, ο Ίβάν έτρεψε από θυμό. Τράδηξε τό χέρι του και είπε:

— Να βγώ από δω; Να φύγω; Γιατί; Θα με σκοτώσης για δεύτερη φορά; Για δοκίμασε, είμαι πεθαμένος τώρα και πολλά χρόνια. "Αν θα σε μαρτυρήσω ή όχι, θα τό δούμε, θα κάμω διι ο Θεός μου βάλη στην καρδιά μου.

Την άλλη μέρα, οι στρατιώτες που πήγαιναν τούς καταδίκους στην άγγαρεία, βρήκαν τό χιόμα που άδειαιζε ο Μακάρ από τις μπόττες του. "Εψέξαν στη φυλακή και ανακάλυψαν την τρύπα. Ο διευθυντής ήλθε επί τόπου και άρχισε άνακρίσεις. Ποιός ήταν ο ένοχος; Ο καθένας έλεγε πως δέν ήταν αυτός. Κανένας όμως δέν πρόδιδε τό Μακάρ, γιατί ήξεραν

πως τόν περιέμενε γερό ξύλο και θα έδβαινε μισοπεθαμένος απ' αυτή την τιμωρία. Τότε ο διευθυντής γύρισε στον Ίβάν, που ήξερε τόν τίμιο χαρακτήρα του, και είπε:

— Έμπρός, γέρο, ποιός έκαμε την τρύπα; Ξέρουμε, εού δε λές ψέματα. Πές μου την αλήθεια, σα να μιλούσες στον ίδιο τό Θεό.

Ο Μακάρ στεκόταν όρθός έμπρός στο διευθυντή και τόν κοιτάζε κατάματα. Έκανε τόν άδιάφορο, ούτε καν έβλεπε τόν Ίβάν. Τά χέρια του Ίβάν και τά πόδια του έτρεμαν. Για πολλή ώρα δέν κατόρθωσε να μιλήση. Σκεπτόταν: "Αν σιωπάσω, θα τόν σώσω. Γιατί να συχωρήσω εκείνον που με κατέστρεψε; "Ας πληρώση για τού μ' έκαμε να υποφέρω. Να τόν προδώσω; Φυσικά θα τόν δείρουν, και πολύ σκληρά μάλιστα. Και αν δέν είναι αυτός ο δολοφόμος; και αν γελέται; θα γίνω τάχα ευτυχισμένος άμα τόν τιμωρήσουν;

Ο διευθυντής είπε πάλι:

— Έμπρός, γέρο, πές την αλήθεια. Ποιός έκαμε την τρύπα;

Ο Ίβάν άπάντησε κοιτάζοντας τόν Μακάρ:

— Ούτε είδα, ούτε ξέρω τίποτε...

Και ο διευθυντής της φυλακής δέν τό έμαθε ποτέ.

**

Την άλλη νύχτα, ένθ ο Ίβάν κόντευε να κοιμηθή, άκουσε κάποιον να πλησιάζη. Ένωσε πως κάποιος κάθισε στα πόδια του κρεβατιού. "Αν και σκοτεινά, γνώρισε τόν Μακάρ.

— Τι με θέλεις άκόμα; Τι κάνεις αυτό;

Ο Μακάρ δέν άπαντούσε. Ο Ίβάν σηκώθηκε:

— Τι θέλεις; φύγε, άλλοιώςτικα φωνάζω τό φύλακα!

Ο Μακάρ έσκυψε πάνω του, και όταν έφθασε στο αυτί του, είπε:

— Ίβάν, συχώρεσε με!

— Να σε συχωρέσω; Τι μου έκαμες για να σε συχωρέσω;

— Εγώ είμαι ο δολοφόμος τού έμπόρου. Εγώ έδλα τό μαχαίρι μέσα στο σάκκο σου... Θα σε σκοτώνα και σένα, καθώς τόν άλλο. Μα έκαμαν παραχή έξω. Φοβήθηκα. Έχωχωσα τό μαχαίρι μέσα στο σάκκο σου, κι' έφυγα από τό παράθυρο.

Ο Ίβάν έμενε βουδός. Δέν έβρισκε τί ναπαντήση. Ο Μακάρ άφησε τό κρεβάτι, και γονάτισε. Με τό μέτωπο άκουμπισμένο στο χιόμα έλαλε:

— Ίβάν, συχώρεσε με, συχώρεσε με γι' αγάπη τού Θεού! θα πώ πως εγώ είμαι που σκότωσα τόν έμπορο

και ου θα λάθης χάρη, θα γυρίσης σπίτι σου.

Τότε ο Ίβάν είπε:

— Όλα αυτά λέγονται εύκολα. — Μα τί δέν έχω υποφέρει! Πού να πάη τώρα;... Η γυναίκα μου πέθανε. Τά παιδιά μου με ξεχασαν' που να πάω; Πουθενά...

Ο Μακάρ, πάντα γονατισμένος, χτυπούσε τό μέτωπό του στο χιόμα:

— Ίβάν, συχώρεσε με! "Όταν μ' έδερναν, υπέφερα λιγώτερο, παρά τώρα έμπρός σου... Συχώρεσε με για χάρη τού Χριστού! Συχώρεσε με τόν άθλιο!

Και άρχισε να κλαίη με άναφυλλητά. "Όταν ο Ίβάν άκουσε τόν Μακάρ να κλαίη, έκλαψε κι' αυτός.

— Ο Θεός άς σε συχωρέση, είπε ο Ίβάν, ύστερα από πολλή ώρα. "Ίσως είμαι έκαστό φορές χειρότερος από σένα...

Μόλις ο Ίβάν είπε αυτά, ένιωσε να λιγοστεύη η αγωνία της καρδιάς του.

Δέν άφηγε πιά τί φυλακή. Δέν σκεπτόταν πιά την πατρίδα του. Δέν σκεπτόταν παρά ένα πράγμα: την τελευταία του ώρα.

Ο Μακάρ όμως δέν άκουσε τόν Ίβάν. "Ομολόγησε πως αυτός ήταν ο δολοφόμος. Μα όταν ήρθε η διαταγή, νάφήσουν ελεύθερα τόν έμπορο και να τόν στείλουν πίσω σπίτι του, τόν βρήκαν πεθαμένο...

(Από τά "Παιδικά του Αλέαντο; Τολστόϊ)

ΖΩΗ ΦΡΑΓΚΟΥ

ΣΚΑΝΤΖΟΧΕΡΑΣ ΚΑΙ ΛΑΓΟΣ

ΛΑΓΙΚΟΣ ΜΥΘΟΣ

Μία φορά ένας σκαντζόχερας, άφου παράφαγε και πρίστηκε η κοιλιά του, πήγε και έσπλωθήκε κάτω από μία πυκνή σκιά δέντρου να χωνέψη με την ήσυχία του.

Εκεί που τεντωμένος άναπαύσταν, και τά μάτια του μισογέλιωναν από τόν ύπνο, είδε να περνάη απ' έμπρός του ένας λαγός λαχανιασμένος από τό δρόμο, που τόν χαιρέτησε.

— Κάτι λαχανιασμένος, κουμπάρε, λέει κοροϊδευτικά ο σκαντζόχερος στο λαγό, κι' ύστερα παινεύεται πως τρέχεις πιδ πολύ απ' όλους.

— Τό είπα και τό έαναλέω, είπε ο λαγός, κι' αν σου βαστάει και σένα παραθαίνουμε όποτε θέλεις, και τούτη τη στιγμή, ακόμα που είμαι τσακισμένος από την κόουραση.

— Παραθαίνουμε, είπε ο σκαντζόχερας, όχι όμως τώρα, γιατί είμαι παραφουσκωμένος από τό φαί, παρά

αυριο τό πρωτ' έλα εδώ, να τρέξουμε σε τούτο τό μεγάλο άλώνι που έχει άπλωμένο στάρι.

— Σύμφωνος, τού άπάντησε ο λαγός, κι' έφυγε.

Ύστερα από λίγο ζύγωσε τόν σκαντζόχερα η σκαντζοχερίνα, που είχε σταγκάθια της ράχης της καρφωμένες μερικέες ρόγες σταφυλιού πρώτοφαντες για την εποχή, και είπε στον άντρα της, να έτρωγε απ' αυτές για να έλεγε και τού χρόνου.

— Είμαι χαρτασμένος ως τό λαίμο γυναίκα, και θα πάρω μόνο μία, κι' αυτή για τό καλό τού χρόνου: τις άλλες φά'τες έσύ. Και της διηγήθηκε πως την άλλη μέρα θα παράτρεχε με τόν λαγό στο άλώνι.

— Θαρρώ, άντρα μου, πως δέν είσαι στα συγκαλά σου, που άποφάσισες να παρατρέψης με τό λαγό, άμως που να κάνης δυό βήματα με τά κοντά πόδια σου, ο λαγός με τις ποδάρες του θα πάη και θα γυρίση δέκα φορές ως εκεί που είπατε.

Εγώ λέω να μην παραθής μαζί του γιατί σίγουρα «θα πάρης την άποχυλωμένη σου» κι' έτσι, κοντά σε σένα θα ντροπισαθώ κι' εγώ που σ' έχω άντρα.

— Έννοια σου, γυναίκα, και τέτοιος φόβος δέν υπάρχει, θα παίξω παιχνίδι σ' αυτόν τόν μακροπόδαρο, που θα γελάση και τό γουραύνη.

— Δε μου λές και μένα αυτό τό παιχνίδι σου, να τό μάθω και να ήσυχάσω;

— Θα στο πώ αυριο τό πρωτ' εδώ, γιατί είναι μυστικό μου, και τό μυστικό φυλάγεται καλά όταν τό ξέρει ένας μονάχα. "Αμα τό μάθουν δυό, τότε τό ξέρουν έντεκα (11) και όταν τρεις, τό ξέρει όλος ο κόσμος.

Την άλλη μέρα με τό πρωινό σύβαμπ, πήγε ο σκαντζόχερας μαζί με την σκαντζοχερίνα στο άλώνι, και εκεί της είπε:

— Σό θα σταθής από τούτη τη μεριά τάλωνιού, κρυμμένη μέσα στο στάρι, και εγώ από την άλλη να περιμένω τό λαγό.

Σαν έρθη, και μπούμε στη γραμμή και άκούσης που θα φωνάξω έμπρός, για να ξεκινήσουμε, εού θα έχης τά μάτια σου τέσσερα και ταυτιά σου δεκατέσσερα, για να ξεπεταχτής σύγκαιρα να πής διι έφτασες.

— Αν ο λαγός σου πει να ξανατρέξετε, γιατί θα νομίση πως εού είμαι εγώ, άφου μοιάζουμε τόσο πολύ και δέν είναι εύκολο στον καθένα να ξεχωρίση έμένα από σένα, θα μπήτε πάλι στη γραμμή και με τό έμπρός που θα πής, θα σταθής να κρυφτής, και θα πεταχτώ εγώ από την άλλη μεριά να πώ πως έφτασα.

"Όταν πήγε, ο λαγός είδε τόν σκαντζόχερα να τόν περιμένη.

— Μπα, τού λέες, εδώ είσαι;

— Ηρθα με δυό ηδηξίες από τη φωλιά μου

— Εδώ θα φανή η γρηγοράδα σου, κοντοκλώστη μου! μα μου φαίνεται πως θα χάσης.

— Αυτό θα τό ίδομε, κουμπάρε μου.

Συμφώνησαν να τρέξουν μόνο στη μισή γύρα τού άλωνιού και να σταθούν στο άντικρυνό μέρος, από εκεί που θα ξεκινούσαν.

"Αμα μπήκαν στη γραμμή, ο σκαντζόχερας φώναξε έμπρός, ο λαγός άμέσως έκανε τέσσερα ηδηξιατα και έφτασε στο μέρος που είχαν συμφωνήσει.

Πετάχτηκε τότε η σκαντζοχερίνα μπροστά του, κι' είπε: "Έφτασα πρώτος.

Ο λαγός έτριβε τά μάτια του σαν την είδε και στενοχωρήθηκε πολύ.

— Παρατρέχουμε πάλι, λέει στην σκαντζοχερίνα, να γυρίσουμε εκεί απ' όπου ξεκινήσαμε πριν;

— Μπα, του λέει εκείνη.

Δέν πρόφτασε καλά-καλά να κάνει τρεις μεγάλους ηδηξους ο λαγός, και καθώς έφτασε στο μέρος που είπαν, βλέπει τόν σκαντζόχερα να ξεπηδάη μπροστά του και να τού φωνάζη:

— Όπ, νάμαι πάλι! έφτασα πρώτος. Τώρα τό παραδέχεται πως νικήθηκες από τόν κοντοκλώστη;

Ο λαγός άποσοβλωμένος από τό πάθημά του δέν μπόρεσε να τού άπαντήση, μα ούτε και να καταλάβη τί τού είχε σκαρώσει ο σκαντζόχερας με την πονηρία του. Νόμιζε πως είχε νικήθει στάληθινά από τόσο παρακατιανό άντίπαλο, που ως τότε τόν είχε γραμμένο στις πατούσες του, και έσκασε απ' τό κακό του.

ΠΑΝΑΓ. Δ. ΣΕΦΕΡΑΝΣ

Η ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΜΠΕΤΤΥ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ από EUDOXIE DUPUIS

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— Πολύ ευχαρίστως, είπε ο Ριχάρδος. Μά το χρυσολόγημα το πήρα κιόλας.

Και για να το αποδείξει, άρχισε να φτερνίζεται τόσο δυνατά και με τέτοιο άσπτετο τρόπο, ώστε τα γέλια της Μπέττυ διπλασιάστηκαν.

Ένωμεταξύ η Βιργίνια είχε φέρει τον καφέ.

— Παπαγαλάκι, είπε ο Ριχάρδος δοκιμάζοντας το εστιάσσο ποτό που άχνιζε, πρέπει να σε παρακαλέσω να με συγχωρήσεις και να σου πω πόσο λυπήθηκα που δεν μπόρεσα να έρθω χθές στη γιορτή σου. Μά κάποια σπουδαία υπόθεση...

— Άλήθεια, έκανε η Μπέττυ με πονηρό ύφος. Δεν μπορέσατε να έρθετε. Ναί, μά ήρθε άλλος στη θέση σας, και καλύτερος μάλιστα.

— Α, έτσι; Τόσο το καλύτερο λοιπόν. Ωστόσο εγώ θέλω να σε αποζημιώσω για τη χθεσινή μου άπουσία. Ξέρω πως σήμερα το πρωί δεν έχεις μάθημα.

— Ναί, έκανε η Μπέττυ, που μάντευε πως κάτι ευχάριστο θα της πρότεινε ο Ριχάρδος.

— Λοιπόν σήμερα έχω να πάω σε μερικές δουλειές με το άμάκι μου, και ήρθα να σε ρωτήσω αν θα σου έκανε όρεξη νάρθης μαζί μου.

— Και βέβαια! φώναξε η Μπέττυ με μεγάλη προθυμία.

Μεγαλύτερη διασκέδαση παρά να κάνει περίπατο με τον Ριχάρδο Βάν-

Κούρτ, δεν υπήρχε για τη Μπέττυ.

— Λοιπόν τρέχα στην κάμαρά σου και φέρεσε το ωραιότερο καπέλλο σου. Το άμάκι μου είναι κάτω και περιμένει.

Η Μπέττυ δεν άργησε να έτοιμασθή. Το πρωινό ήταν ήλιόλουστο, τάλογα έτρεχαν με καμάρι στη λεωφόρο και ο Ριχάρδος ήταν βλο κέφι και χαρά. Διηγόταν διάφορες διασκεδαστικές ιστορίες και η Μπέττυ αίστάθηκε να την κυριεύη κι' αυτήν σιγά σιγά αυτή η χαρά τόσο, που άρχισε ν' αναρωτιέται πως μπορεί κανείς, και μάλιστα αυτή, να αισθάνεται ποτέ τον έαυτό του λυπημένο.

Ωστόσο, αφού έκανε στον κηδεμόνα της την περιγραφή της χθεσινής γιορτής με όλες της τις λεπτομέρειες, αφού μίλησε για την όρχήστρα, για τις διάφορες διασκέδασεις και μαζί μ' αυτές και για την λοταρία του Τζάκ Χόρνερ, — ύστερα το έειπε για τη βραδυνή της άκεφιά, για την μοναξιά που είχε νοιώσει, για τις θλιβερές σκέψεις που είχε κάνει και που τώρα της φαινόταν σαν ένα κακό όνειρο.

Ο Ριχάρδος πήρε τα λόγια αυτά πιδ σοβαρά άπ' δ, τι νόμιζε η Μπέττυ κι' ίσως κιόλας πιδ σοβαρά άπ' δ, τι θα ήθελε.

— Παιδί μου, της είπε, δεν πρέπει νάρθης να σε κυριεύουν τέτοιες σκέψεις. Φαίνεσαι άχαρή στη Θεό που σου άδωσε τόσα καλά.

— Μά δεν το παθαίνω συχνά αυτό

το πράγμα; κύριε, άπάντησε η Μπέττυ. Σχεδόν πάντα είμαι χαρούμενη κι' ευτυχισμένη, όπως πρέπει, άλήθεια, να είμαι, με το όρατο μου το σπιτι, με την οικογένειά μου όπως τη θέλω. Μά ωστόσο καμιά φορά... καμιά φορά δίχως κι' εγώ ή ίδια: να το θέλω, αισθάνομαι την άνάγκη μιας άγάπης που να μ'ήν την έχω άγοράσει μονάχα με τα χρήματά μου.

Ο Ριχάρδος κατάλαβε πως η φτωχή καρδούλα της μικρούλας όρφανής διψούσε γι' άληθινή άγάπη κι' άφοσίωση. "Όσο μεγάλη κι' αν είναι ή συμπάθεια που μάς δείχνουν οι ξένοι, ποτέ δεν φθάνει στο μέγεθος εκείνης που δημιουργείται στην καρδιά των πιδ στενών μας συγγενών άπδ την ώρα που βγαίνουμε στον κόσμο.

— "Όταν σου έρχονται τέτοιες ιδέες, παπαγαλάκι, μου, είπε, διώχνε τις άπδ το μυαλό σου και μ'ήν τις άφήνης να σε κυριεύσουν. Βρίσκεσαι σε μια ήλικία που ο χαρακτήρας του ανθρώπου άρχίζει να σχηματίζεται. Η θέληση δεν σου λείπει. Λοιπόν διώχνε τις. Μ'ήν άφήσης το σπδρό της θλίψης να φτυρώσει μέσα στην καρδιά σου και μέσα στο μυαλό σου. Άλλωστε δεν είσαι δά και τόσο μόνη, όσο λές. Έχεις φίλους που σε άγαπούν: Η μητέρα μου, ή αδελφή μου, εγώ ο ίδιος...

— Ναί, το ξέρω, έκανε η Μπέττυ, και το καταλαβαίνω ότι είμαι πολύ άχαρή να κάνω αυτές τις σκέψεις. Μά ωστόσο λέω μέσα μου πως θα ήταν πολύ πιδ όρατο αν είχα κάποιον, δοσμένο άπδ τον καλό Θεό, για να τον άγαπάω και να μ'

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'

"Η σφόδη έδρασή της «Φτερωτής»

Σύμφωνα με τη συνήθειά της να χτυπάη το σίδερο όσο ήταν ζεστό, ή Μπέττυ, μόλις γύρισε στο Ντένισον, κάθισε στο γραφειάκι της για να γράψη στον κύριο Μόρρις. Άφού έκανε κάμποσα σχέδια κι' ύστερα τάσχισε, στο τέλος έκανε ένα σχέδιο τελειωτικό και το αντίγραψε με το ωραιότερο γράψιμό της. Στο γράμμα αυτό έγραψε:

«Άγαπητέ μου κύριε Μόρρις. Είμαι πολύ καλά και πολύ ευτυ-

χοό συγγενή που να τον άγαπάω γι' αυτό το λόγο.

Έτσι, άγαπητέ μου κύριε Μόρρις, σας γράφω τώρα για να σας ζητήσω μερικές άναγκαίες πληροφορίες για την οικογένεια του πατέρα μου και της μητέρας μου. Θα ήθελα πολύ να μάθω αν δεν έχω καθόλου, μά καθόλου συγγενείς, είτε εδώ, είτε στη Γαλλία, είτε στην 'Ιρλανδία' γιατί θα επιθυμούσα πολύ να έχω μια άληθινή οικογένεια. Άδτη που άγόρασα με τα χρήματά μου δεν με φτάνει πιά. Η γιαγιά, κι' ο Τζάκ

άγαπή. Βέβαια θα με βρίσκετε πολύ άχαρή, κύριε Ριχάρδε, έσεις που είσατε πάντα τόσο καλός μαζί μου και που έχετε κάνει τόσα και τόσα για τη φτωχή μικρούλα όρφανή. Μά αυτό άκριβώς που θέλω, είναι να μη νοιώθω πως είμαι πεντάρφανη και έρημη στον κόσμο. Θα ήταν τόσο όρατο!

— Μά, καλό μου κοριτσάκι, είπε ο κύριος Βάν-Κούρτ, πως μπορεί να γίνη ένα τέτοιο πράγμα άφού οι γονείς σου έχουν πεθάνει και άλλους συγγενείς δεν έχεις;..

— Μπορεί να έχη ο πατέρας μου τίποτε συγγενείς στην 'Ιρλανδία, και τότε...

— Μά θα είναι πολύ μακρινοί συγγενείς.

— Τι έχει να κάνει; Ξαδέρφια, δευτεροξάδερφα, μεγάλοι θείοι, μεγάλες θείες. Άπδ τίποτε, πάντα καλύτερο είναι αυτό. Άλλωστε μπορεί και ή μαμμά να είχε συγγενείς εδώ ή στη Γαλλία. Θα φροντίσω να ιδώ μήπως υπάρχει κανένας συγγενής του πατέρα μου ή της μητέρας μου.

— Μά, με ποιόν τρόπο;

— Δεν ξέρω. Δεν τ'όχω σκεφθεί άκόμη. Μου φαίνεται πως ο καλύτερος τρόπος θα ήταν να γράψω στον κύριο Μόρρις και να ζητήσω τη γνώμη του γι' αυτό το ζήτημα.

— Αυτό είναι καλή ιδέα, είπε ο Ριχάρδος σκεπτικός. Ο κύριος Μόρρις είναι πολύ καλός σύμβουλος. Μά θα περάση καιρός για να γράψης στην Άυστραλία και να λάβης άπάντηση' πιστεύω ότι σ' ελο αυτό το διάστημα δεν θα κάθισαι να μελαγχολής και να στενοχωριέσαι και να σκέπτεσαι όλη την ώρα τους συγγενείς σου που μπορεί να είναι και άνύπαρκτοι.

— Ω, όχι δά, έκανε η Μπέττυ γελώντας. Θα είμαι εύθυμη και χαρούμενη, και θα περιμένω αν θελήση να μου στείλη ο Θεός κανένα που να είναι πραγματικός συγγενής μου, έστω και δέκατος ξάδελφος ή άνεψιός.

— Μακάρι να γίνη αυτή ή επιθυμία σου, παπαγαλάκι. Ένωμεταξύ όμως μ'ή χάνης το κέφι σου, έξακολούθησε να παίζης με την Πόλλυ, να διαβάζης με τον Τζάκ και να μελετάς το πιάνο σου, για να μπορείς σε λίγο να με συνοδεύης στο βιολί. Να ιδής τί όρατα ντουέττα που θα κάνουμε!

«Ο Ριχάρδος πάτησε στο χέρι της έπολυθρόνας, ένώ τα πόδια του κατούσαν στο πάτωμα». (Σελ. 422, στ. γ')

χισμένη. Το σπιτι μου είναι πολύ όρατο. Θα επιθυμούσα αν μπορούσατε νάρθητε και να ιδήτε τί θαύμασια π' ή είναι τώρα τα δέντρα του κήπου με τα φύλλα τους που έχουν πάρει τόσο όρατα χρώματα. Τούτη την εποχή ο κήπος είναι ωραιότερος άπδ κάθε άλλη. Η οικογένειά μου είναι πολύ καλή, και ή γιαγιά Τζέννη και ο Τζάκ και ή Πόλλυ. Ο Σάβεντ είναι πολύ καλό σκυλί. Άδτός με άνακάλυψε μέσα στον άσανσέρ. Άν δεν ήταν αυτός, δεν ξέρω τί θα είχα άπογίνει. Έχω άποκτήσει ένα σωρό φίλες εδώ στο Γκρήνμπορου και τις άγαπάω πολύ. Μά θα ήθελα να είχα και κανέναν πραγμα-

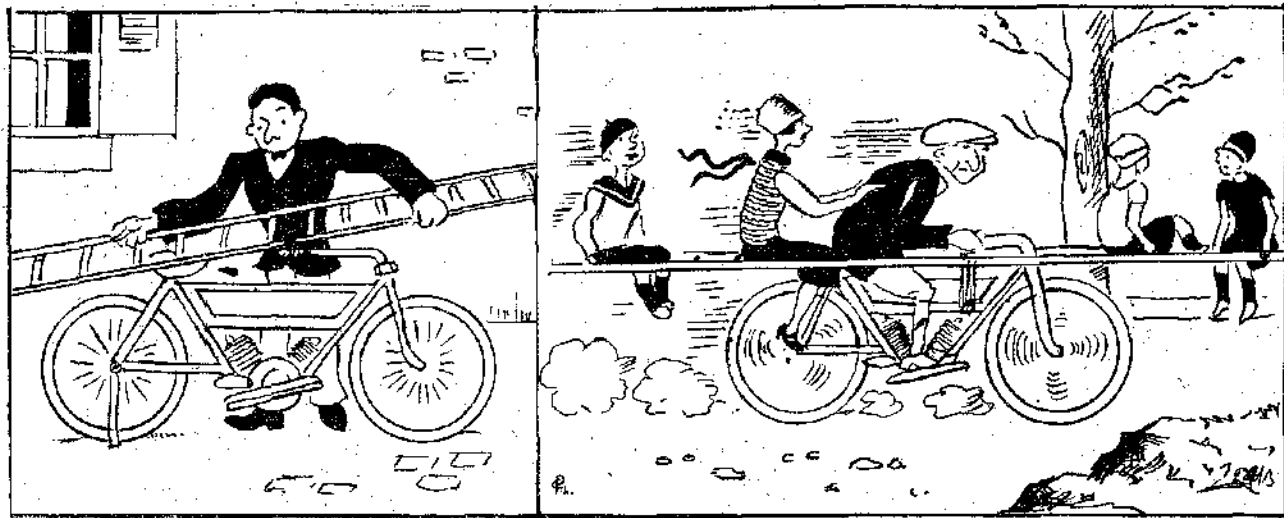
κι' ή Πόλλυ είναι πολύ καλοί κι' οι τρεις τους, και τους άγαπάω πάντοτε, μά όπως σας είπα δεν με φτάνουν πιά.

Με πολύ σεβασμό και θερμούς χαιρετισμούς σε σας και στην κυρία Μόρρις.

ή άφοσιωμένη σας
Ελισάβετ Μάκ-Γκνούττ
Περιμένο μ' άνοπομνησία την άπάντησή σας»
(Άκολουθετ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΕΝΑΣ ΕΦΕΥΡΕΤΙΚΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Πώς ο κ. Περικλής μπορεί να παίρη περίπατο με το ποδήλατο όλη την οικογένειά του.
Άνεκίσθη άπδ τον Μαγνήτιν

ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΚΙ' Η ΟΥΡΑ ΤΟΥ ΦΙΔΙΟΥ

Μιά μέρα, το κεφάλι κι' η ουρά του φιδιού άρχισαν να μαλλώνουν μεταξύ τους, παιός από τους δυό έπρεπε να πρωτοπεράσει.

— Δέν μπορείς να περάσης πρώτη, έλεγε το κεφάλι στην ουρά. Δέν έχεις ούτε μάτια για να βλέπης, ούτε αυτιά για να ακούς. Και δέν θα ξέρης που πηγαίνεις.

— Έχω όμως δύναμη, άπαντούσε η ουρά. Έγώ σε κάνω και περπατείς. Φτάνει να τυλιχτώ σ' ένα δέντρο και δέν θα μπορείς πιά να αλλάξεις θέση.

— Δέ συμφωνούμε, είπε το κεφάλι. Άς χωρίσουμε. Κι' ίσως έτσι θα φανή παιός από τους δυό μας έχει δικιο.

Χωρίστηκαν. Η ουρά έφυγε πρώτη. Μά καθώς πήγαινε χωρίς κεφάλι, έτυχε μπροστά της ένα πολύ βαθύ χαντάκι, που δέν το είδε κι' έπεσε μέσα.

(Από τή Παδική του Τολστόφ) Ζ. Φ.

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΥΠΕΡΦΥΣΙΚΑ

Αγαπητοί μου,

ΕΙΝΑΙ λίγος καιρός που στο Χαλάντι, σ' ένα σπίτι, έπεφταν πέτρες. Τώρα πάλι στη Θεσσαλονίκη τή ίδια. Τέτοιοι λιθοβολισμοί σπιτιών είναι συχνάτοι. Κι' είχα τήν ιδέα πως τους προκαλούν πάντα διάφοροι φαρσέρ η κατεργάρηδες, για να αναστατήσουν τους ένοίκους, τους περιόχους, τήν αστυνόμεν, και να γελούν κάποτε κι' από έκδικηση ή από συμφέρο. Κάποιος π. χ.: δέν έχωνε το γειτονά του. Και για να το κάμη κακό, έριχνε τή νύχτα πέτρες στο σπίτι του. που το πήραν έτσι για «στοιχειωμένο» και δέν τόλμησε να το νοικιάση κανένας. Ένας άλλος πάλι ήθελε να πιάση ένα σπίτι που δ νοικοκύρης δέν του το άφινε φτηνά. Τό άρχισε στις πέτρες, οι άλλοι φοβήθηκαν να το πιάσουν — παίζεις με τά... φαντάσματα; — κι' δ κατεργάρης, που είχε λόγο να μη τά φοβάται, τόπιασε στην τιμή που ήθελε. Άλλά και μια μικρή όηρέτρια μια φορά, για να έκδικηθή τ' άφεντικά της που τήν έδερναν, κρύφτηκε σ' έν' άπαρατημένο γιατί, αντίκρυ, κι' από κει πετροβολούσε τό σπίτι κάθε νύχτα, ως που τήν έπιασαν και τής έδωσαν τής χρονιάς της.

Είχα λοιπόν τήν ιδέα πως αυτοί οι «μυστηριώδεις λιθοβολισμοί» είναι δλωροδιδλου άσχειτοι με τά φαντάσμα-

τα, τά πνεύματα, τά υπερφυσικά, και σχετικοί μόνο με τήν κατεργαρία ή τήν άστειότητα — πράγματα δηλαδή φυσικότατα... Άλλά τώρα μαθαίνω πως υπάρχουν και... εξαίρεσεις. Με τό «φαινόμενο» τής Θεσσαλονίκης, μια έφημερίδα έδω ρώτησε τόν κ. Τανάγρα, τόν γνωστό ιδρυτή και πρόεδρο τής «Εταιρείας Ψυχικών Έρευνών». Κι' δ κ. Τανάγρας άποκρίθηκε πως δυο για τόν λιθοβολισμό του Χαλάντιου, πιστεύει πως ήταν μάλλον φάρσα, γιατί οι πέτρες έπεφταν άπέξω. Όσο για τής Θεσσαλονίκης φημος, πιστεύει πως είναι «ψυχικό φαινόμενο» γιατί οι πέτρες πέφτουν από μέσα. Άλλά τί ονομάζει «ψυχικό φαινόμενο» δ κ. πρόεδρος τών Ψυχικών Έρευνών; Έκείνο, λέει, που προκαλείται άκουσίως από ένα μέντιουμ, δηλαδή από ένα άτομο προικισμένο με ξεχωριστές και μυστηριώδεις άκόμα ψυχικές ιδιότητες, ίκανό να προκαλή τέτοια υπερφυσικά να ποίμε φαινόμενα.

Τέτοια άτομα, τέτοιο μέντιουμ, και πολύ δυνατό μάάλιστα — λέει δ κ. Τανάγρας — πρέπει να κατοική στο σπίτι εκείνο τής Θεσσαλονίκης όπου πέφτουν πέτρες. Και για να τό βρούν άρκει ν' άπομακρύνουν έναν-ένα δλους τούς ένοίκους. Μόλις άπομακρυνθή και τό μέντιουμ, τό φαινόμενο θα πάψη. Κι' έτσι οι πιάσουν εκείνον που τό προκαλει, έχι βέβαια για να τόν τιμωρήσουν — τί φταίει δ άνθρωπος, αφού δέν τό θέλει και δέν τό ξέρει; — άλλά για να τόν εξετάσουν έπιστημονικά και να τόν χρησιμοποήσουν ίσως και σ' άλλα πειράματα τής ειδικής αότης έπιστήμης. Κι' δ κ. Τανάγρας προσθέτει πως αυτό τό άτομο, αυτό τό δυνατό μέντιουμ, αυτός δ άνεύθυνος αίτιος του λιθοβολισμού, θα είναι ή κανένας έφηβος, ή καμμιά όστειρική νέα γυναίκα, ίσως και μικρό κορίτσι.

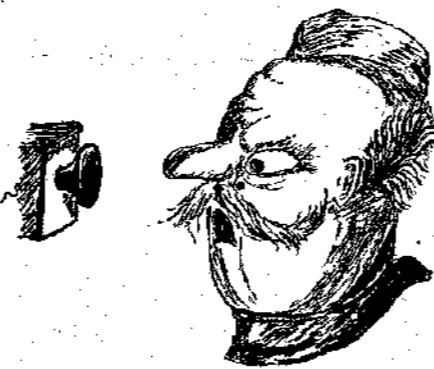
Υπάρχουν λοιπόν περιπτώσεις — τό βεβαιώνει δ κ. Τανάγρας, ένας έπιστήμονας — που τις πέτρες αυτές δέν τις ρίχνει χέρι, ούτε άπέξω άπ' τό σπίτι, ούτε από μέσα, αλλά πέφτουν μονάχες τους. Κι' ένθ είναι μικρές κι' έλαφρές, ακίνδυνες για τούς ένοίκους, κάνουν ένα θόρυβο τρομακτικό. Καθαυτο μυστηριώδεις πέτρες, άπόκοσμες, που κανένας δέν θα μπορούσε να πη ούτε που βρίσκονται, ούτε από που έρχονται, ούτε πως γίνονται. Και καμμιά φορά είναι τόσο πολλές, ώστε στρώνουν έλάχερη κάμκρα και γεμίζουν σακκιά για να τις πετάξουν έξω, όπως μου έλεγε μια φορά δ μακαρίτης δ Σουρής

— δ μεγάλος σατυρικός ποιητής — που στο πατρικό του σπίτι, όταν ήταν παιδί, είχε συμβεί τέτοιο φερόδ πράγμα. Μού έλεγε άκόμα πως οι πολύκροτες αυτές πέτρες έπεφταν μέσα στο σπίτι κι' όταν άκόμα όλες οι πόρτες κι' όλα τά παράθυρα ήταν κλειστά! Έπεφταν από τό ταβάνι στο πάτωμα, σά ναπεφταν από τόν ουρανό και ναχαν τή δύναμη να περνούν από τή στέγη χωρίς να κάνουν τρύπες!

Μά τήν αλήθεια, δ νοός του άνθρώπου αυτό δέν μπορεί να τό χωρέση! Όστε θα τό πιστεύει κανένας, άν δέν τό είχε καταγράψει ή Έπιστήμη, ως βεβαιωμένο, μέσα στα ψυχικά φαινόμενα που εξετάζει. Άλλά μήπως και τάλλα «ψυχικά», τά βεβαιωμένα έπίσης, είναι λιγώτερο άπιστευτα, μυστηριώδη, ανεξήγητα, υπερφυσικά; Πόσα τέτοια δέν κάνουν τά μέντιουμ! Διαβάζουν τή σκέψη, προαισθάνονται μελλοντικά, βλέπουν μέσ' από τοίχους, διακρίνουν τό νερό μέσα στα βάρη τής γής, μιλούν και καταλαβαίνουν γλώσσες που δέν τις έμαθαν ποτέ, και ζωγραφίζουν χωρίς να ξέρουν ζωγραφική... Είπα «υπερφυσικά», αλλά δέν είναι. Και τό ουράνιο τέξο, κι' δ κεραυνός, κι' οι έκλείψεις, και όλα, ήταν φαινόμενα υπερφυσικά δυο δέν τά είχαν εξηγήσει ή έπιστήμη. Έτσι κι' ή τηλεπάθεια, ή τηλεδραση, τό έκτόπλασμα και τά λοιπά, άμα τά εξηγήση ή έπιστήμη, που τά μελετά, θα πάσουν να μας φαίνονται υπερφυσικά.

Σας ασπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΟΝ

Ο κύριος, αυτός (αναγγέλλει στον Πυροσβεστικό Σταθμό ότι τό σπίτι του έπιασε φωτιά. Που είναι δ πυροσβέστης που του άπαντά ότι φτάνει άμέσως ή άντλία;

Δύσας: Ο πυροσβεστής είναι ο ίδιος δ κύριος δέν άντιστραφή.

ΒΕΛΟΥ·Ι·ΝΟΣ

Α' Έπιτομή Μ. Διαγωνισμοί Ζωγραφικής

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΤΟΧΑΣΜΟΣ

Πλάι στα μάτια μας διαβαίνει Ζωή και θάνατος μαζί. Έδώ μια ύπαρξη πεθαίνει Κι' εκεί μια άλλη ξαναζή.

Μέσ' τ' άπαλό ξεψύχισμά του Προβάλλει πάντα γελαστός, Σάν έκλωνάρι του θανάτου Λουλουδογέννητος βλαστός

Και τής ζωής τή στράτα παίρνει Νοιώθει τή λύπη, τή χαρά. Ός που τ' άπόστατο του φέρνει Τής λησμονιάς τή συμφορά.

Έτσι περνάει κι' δ καιρός μας Κι' όπου δ δρόμος μας θα βγή Μιά νύχτα μοιά, δ θάνατός μας Και ή ζωή μας μιάν αυγή.

Δεσπότης τής Όνειροπόλος

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΜΙΑΣ ΦΙΑΗΣ

Στό πλάνο σουρούπου με σκέψη νιαμένη Από μια θέρμη γλυκιά κι' έγκαρμένη

Χάνεται δ χρυσοκόλλη ήλιος... Χάνεται, ροδόχρουσ βάφοντας στις στεγνές χρυσαφένιες άνταύγειες λίγα πουκουλένια σύννεφα που πλανιούνται σ' ένα κομμάτι του γαλάζιου φόνου τ' ουρανού.

Οι κορφές των δέντρων οεισούνται σ' άπαλοφύσημα τ' άγέρων, που παίζεις παιχνιδιάρικα με τά μαλλιά μου, θειπέυοντας τό πρόσωπο σάν χάδι παράκλησης μακρινής ψυχής.

Ξαπλωμένη στη σαιε-λογκ στη μεγάλη βερόνια...

Η θύμηση χορογράφου, άγκαλιάζει κάθε παλιό κι' άγαπημένο, χαμένο στού χρόνου τό διάβα. Σ' άγέρω, τό φύσημα γυρίζοντας δ μύλος, γεμίζει νερό τή δεξαμενή, τρίζοντας... Κάθε μακρινό, κάθε άλαργνό και φαιγάτο σαλεύει τριγύρω τόν σκοτισμένο άπ' τή θύμηση νού μου. Τό θαμπό φως του σουρούπου άπλωθήρε τώρα κι' δ σόλος τής άνάμνησης γεμίζει νοσταλγίες τή θλιμμένη μου ψυχή.

Μελαγχολικά, γεμάτα θλίψη τά μάτια τής πολυαγαπημένης φίλης προβάλλουν. Αναρωτιέμαι έπιμονα. «Που νάσαι; τί να κάνη;»

Φεύγει ή σκέψη με του πόθου τά φτερά, άδιόκοπα πετώντας για νό σταματήση, μπαίνοντας άδιάκριτα σ' έμορφο σπίτι με τά ψηλά δέντρα και τ' άνάγια λουλούδια. Ίσως τώρα που φθάσει τό δειλιτό να κάθεται εκεί. Ίσως να θυμάται κι' αυτή. Νά θυμάται τή στιγμή π' άντάμα σερβίοντας σε μια καμπί του δρόμου μας έφερε άντιμέτωπες ή καλόγνωμη μοίρα. Νά θυμάται στερνά τόν καιρό, που περάσαμε προχωρώντας στής ζωής τό μονοπάτι άδελφωμένες... στής δυσκολόβρατης φίλης δεμένης τά λουλουδένια δεσμά. Και μετά τ' άπόροπτο λύσιμο, τό γαρέμιμα άπ' τή ζωλόφθονη τότε μοίρα, του πλαταιού μας.

Μακριά πιά κάτω άπ' τά συντόμια τους, θρηγνώντας τό σβήσιμο του χδός, κλαίγοντας τό παραπεταμένο Ιδανικό. Ο ήλιος έγειρε στής πλαταιάς θάλασσας τήν άγκαλιά. Η μέρα ξεψυ-

χάει άγάλια-άγάλια σε άπλωμα του σκοταδιού. Λόγια άγάπης ξεφουγούν και τρέχουν με τό μασχοβολημένο άγέρι στη μακρινή πιά φίλη. Τραβοούν σ' άκισσο και μόλις πλησιάζουν σκορπιούνται άπονα άπ' τόν άνεμο... Εί-ναι τόση ή άπόσταση!

Τό τριζόνι άρχισε στα χαμόδεντρα τό πονεμένο του σκοπέ, τονίζοντας μου σ' άκαλοστορο θλιμμένο τραγούδι:

Μή κλαίς, μή κλαίς και σ' ψυχή Άσεμα μένα να θρηγνώ μόνο Αυτά 'χει ή πρόσκαιρη ζωή Στερνά άπ' τή χαρά, τόν πόνο...

Στό βαθυγάλαζο στερέωμα δυο ματάκια τρεμοβούνουν σάν μισοβουτημένες έλπίδες γυρισμού. Είναι τ' αγαπημένα μας πρώτα άστράκια. Με κοιτούν άπαλά, πονεμένα σάν τά δυο φωτερά μάτια τής άγαπημένης, μά φευγάτης πιά φίλης:

Η θλίψη μ' έσφιξε άπ' τή θεωρία Με σήκωσε ή βροδινή δροσιά Κι' έφυγα ένθ στών ματιών τήν άκρη Κόλαγε καυτό, ένα θλιμμένο δάκρυ.

Άνοιξα νευρικά τήν πόρτα τής κάμαρούλας μου κι' εκείνη ξανάκλεισε στιγμιόλιζοντάς μου στο τριζόνι της: «Τώρα κατάλαβες κοιτη πως πάντα όλα έχουν ένα φινάλε;»

Άλήθεια! Τό κάθε τι π' άρχίζει είναι προορισμένο να σβύση μια μέρα. Άλίμονο! Χάνεται τόσο σύντομα τ' άύλο φως τής πλάνας χαράς!

Αγνή

ΔΥΟ ΔΥΣΕΙΣ

Στόν ήσυχο κάμπο άπλωνόταν ήσυχία μόνο τό άρμονικό θρόνισμα που κάνουν τά σταχια άκούοντας, και τά πουλάκια που πετούσαν χαρούμενα στο μωρομένο άέρα, και τά βελάσματα των προβάτων που βασκοδύαν.

Πέρα, μακριά, δ ήλιος κατέβαινε άργά να βουτήξη στη θάλασσα ή τελευταίες του χρυσές άκτιδες έσφιχναν ένα γλυκό χρωματισμό στόν κάμπο.

Ένας γέρος βοσκός, καμπούριασμένος άπ' τά χρόνια, καθόταν στην καλύβα του και κοίταζε έξω. Τά μάτια του πλανιόνταν μακριά, πέρ' άπ' τή θάλασσα, στόν ήλιο που έδυε.

Στό νού του έρχονται μόριες σκέψεις, με τό θαμπό φως των άναμνήσεων άναπολεί τά περασμένα: τόν καιρό που νέος και φτωχός, αλλά στυχιωμένος και χαρπός έπαιζε κάτω άπ' τά πλατάνια τή φλογέρα του τραγουδώντας τή φύση, τή θάλασσα, τόν άέρα, τά πουλιά, τά λουλουδία. Νέος τότε πηδοίσε από βράχο σε βράχο, κατέβαινε στις κοιλάδες κι' άνέβαινε πάλι ψηλά, χαίροντας τή ζωή του.

Τώρα πλοδοίος άλλα γέρος. Με τήν ψυχή γεμάτη άπ' άναμνήσεις βλέπει τόν ήλιο που σβύνει. Στόν όρίζοντα άπλώνεται ένα χρυσορόδινο χρώμα: τό σουρούπου έρχεται φέροντας τή νυκτερινή δροσιά.

Και σ' αυτή τήν όμορφη στιγμή, που ή μάγισσα φύση ντύνεται με τήν καλύτερη φορεσιά της, τή στιγμή αότη που πέρα στόν όρίζοντα ένώνονταν

θάλασσα και ουρανόσ μ' ένα χρυσορόδινο χρώμα, και που τά πουλιά πετούσαν ξένοιαστα στο δροσερό κάμπο, και τά λουλουδία σκορπούσαν μόριες ευωδίες, ή ψυχή του γέροντα άφησε άργά τά επίγερα για να πετάξη σ' έναν άλλο κόσμο ίσως καλύτερο.

Τά μάτια του γέροντα όρθάνοιχτα κίταξαν άκόμα τόν ήλιο που έσβυνε... Ο ήλιος βουτώντας σιγά-σιγά στη θάλασσα κοίταζε τόν γέροντα που πέθαινε...

Μήση από τό Γαλλικό ποίημα του Β. Ουγκό: «Les deux crepuscules».

Αθηνός Ανθός

ΜΙΚΡΗ ΜΟΥ ΕΛΠΙΔΑ

Μικρή μου έλπίδα και σ' σβύνεις! Μέσα μου πιά καμιά φωνή Δέν θα μου λέει σάν φωνής: Μή θλίβσαι... Υπομονή!

Με χάρισε δ καιρός δ χρόνος Άπό έκείνους που αγαπούσα Με σένα μικραίνε δ πόνος, Πιο λίγο, ναί, με σε πονούσα.

Μουλέγες: Άχ, πόσο άξίζει Νά έξω μέσ' στην ώραία γής Κάθε λουλούδι τής μυρίζεις Στόν άρχομό τής κάθε αυγής.

Άκού' αυτά κι' εύθως ξεχνούσα Όλες τής πίκρες τής ζωής Ξεχνούσα λύπες κι' άγαπούσα Όλες τις όμορφίες τής γής.

Τώρα σιγά-σιγά μ' άφίνεις, Μού μένει μόνο δ καιρός Τώρα σιγά-σιγά σ' σβύνεις, Σάν τελευταίος στεναγμός.

Γουσταύος Φραλλεχ

ΣΑΝ ΚΑΙ ΠΕΡΣΥ

Νάμαι και πάλι, κυρωμένο νησάκι; Θά ξαναζήσω μαζί σου, μέσ' στη λευκή σου όμορφία, τρεις μήνες άμέριμνα, παραδομένη στην πιά τρελή κι' άδδια χαρά.

Θά πηδω σάν κασίμι, στη κάθε σου πέτρα, που μου είναι τόσο γνωστή, που έσπνά τόσες παλιές άναμνήσεις, και θα σμίγω τούς ήχους ένός τραγουδιού μου, μαζί με τό φλοίβο που κάνουν τά κύματα.

Θά γελά τρελλά στις άμμουδιές σου, όταν θα με κνηγούν τά κυματάκια τής γαλανής κυράς.

Και θα τρέχω, θα τρέχω να μη με φτάσουν.

Θά διώξω μακριά μου κάθε άνάμνηση τής Άθήνας, τό σχολείο, τό χειμώνα, όλα, και θα παραδοθώ τό τρελλό καλοκαιριόκι σε καινούργια πράγματα, που δε σε σκοτίζουν.

Θά ξενακλάσω μια καινούργια ζωή που θα μαρεθώ όμως πάλι με τις άοχές του χειμώνα.

Σάν και πέρω θα ξαναζήσω τις χιρρές του νησιού... Τι εύτυχία!... Άλλοι μπορεί να μη νοιάσουν συγκίνηση βλέποντάς σε, άλλ' έμένα μου φαίνεσαι λαμπρό μέσ' τή λευκή σου λάμψη, μου έσπνάς τις πιά γλυκές θύμησες, και φέρνεις ως ταύτά μου μακρινούς ήχους τραγουδιών που άκουγόταν στις άμμουδιές σου τά χαρσάκα δειλινά.

Τό άπαλό άέρακι σου που φυσά πάντα θα με παρηγορή σάν μελαγχολική θα κάθουμαι στα βραχάκια, ή θα

παίξη μέρ' τὰ μαλλιά μου τρελλά, σὸν θὰ τρέχω εὐτυχισμένη μέρ' τὰ γραφικὰ σου σοκάκια...

Όλα σου μὲν γεννοῦν τις πῶ γλυκῆς χαρῆς καὶ ἐστὶ κάθε καλοκαίρι, σὸν ὁ ἥλιος μὲς πολυζυγαίνεται με τις ἀχτίδες του, πὸν δὲ νοθε μου τρέχει σὲ σέ-να, καὶ ἐρχομαι νὰ με δροσίσης. ἐστὶ μωρομένο νησάκι, με τις τῶσες σου ὁμορφίες, νὰ με λυκίσης καὶ πάλι γλυκὰ στίς μαγικές σου ἀμμουδιές.

Ἰβάν Πέτροβιτς

ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ ΠΑΝΟΡΑΜΑ

Νύχτα. Μιά ἀπὸ τις πῶ ζεστές νύχτες τοῦ Ἰουλίου. Καθισμένη μόνη στὴ μεγάλη ταράτσα, ἔδικα περιμένο νὰ φυσήη κανένα δροσερὸ ἀεράκι.

Ἡ Θεσσαλονίκη κοιμάται. Ὑστερα ἀπὸ τὴν κούραση τῆς ἡμέρας ἀποκαμωμένος ὁ κόσμος ἀπὸ τὴν πολλὴ ζέση, τὴρξες στὸν ἴπνο. Πῶ καὶ πῶς περνάει καμιά παρὰ πῶς ζητάει με τὰ τραγουδιὰ της νὰ δώση λίγη ζωὴ στὴν κοιμισμένη πόλη.

Δὲν ξέρω τί με κρατάει ἀκόμη ἐδῶ ἐπάνω.

Γυρίζω τὸ βλέμμα γύρω-γύρω καὶ παρατηρῶ τὴν πόλιν ἀνὰ τὴν βλέπω γιὰ πρώτη φορὰ. Ἐνῶ ἕνα πανόραμα ἢ κοιμισμένη Θεσσαλονίκη. Στρέφω πρῶτα τὸ μάτι πρὸς τὸ ἐπάνω μέρος της. Ἐνῶ ἢ παλιὰ πόλις αὐτῆ. Τὰ παλιὰ τουρκόσπιτα μόλις διακρίνονται ἀπὸ τὰ θαμπὰ ηλεκτρικὰ φῶτα.

Γυρίζω, σιγά-σιγά, καὶ με τὸ βλέμμα ἀγκαλιάζω ἕνα ἄλλο τμήμα της, τὸ δεξιό.

Ἐδῶ εἶναι διαφορετικὴ ἡ ὄψη της. Φῶτα πολλά, ἀφθονα, φωτίζουν ἐνεργητικὰ καὶ ἐξυμνῶνται. καὶ τὰ φωτισμένα μεγάλα δεικνουν πὸς ἐκεῖ ὁ κόσμος εἶναι ἔπιπνος ἀκόμα. Ἀπ' ἐκεῖ ἀρχίζει ἡ νέα πόλις.

Καὶ στρέφω πρῶτα ἄλλοι τὸ βλέμμα. Πέρα, φαίνεται τὸ θέμα τῆς Θεσσαλονίκης με τοὺς πολλοὺς κ' ἀπεραντοὺς συνοικισμοὺς της.

Δὲν ἔμεινε πῶς παρὰ τὸ παραλιακὸ μέρος πῶν δὲν εἶδα καὶ γυρίζω καὶ σ' αὐτό. Ἐδῶ τὸ θέμα εἶναι πραγματικὸ ὕψος. Στὸ βάθος, μακρὰ, τὰ δροσιώδη ἀκρογιάλια τοῦ Θεσσαλονικῶ εἶναι τὰ μόνα πῶν ἔχουν ζωὴ αὐτὸ τὸν καιρὸ.

Μέσα στὴ βαθυπράσινη θάλασσα ἀ-κείρα φῶτα καθρεφτίζονται πῶς στὴν μιά καὶ πῶς στὴν ἄλλη διεύθυνση. Ἐνῶ τὰ φῶτα τῶν μικρῶν βαποριῶν πῶν ἀκρόθρασσα, ἀπὸ τὸ πρῶτ' ὄς τὴ βαθιὰ νύχτα, μεταφέρουν ἐκεῖ τὸν διψασμένο γιὰ δροσιὰ κόσμο.

Θὰ εἶπα σκοπὸ νὰ καθήσω γιὰ πολὺ ἀκόμα στὴν ἴδια θέση καὶ νὰ θαυμάζω τὸ νυχτερινὸ αὐτὸ πανόραμα. Ἀλλὰ μιά φωνὴ ἀπὸ κάτω μ' ἔφερε στὴν πραγματικότητα, λέγοντάς μου πὸς εἶναι μεσάνυχτα.

Μὲ λίγη μου ἄφραση τὸ παζουλί πῶν καθόμουνα, κ' ἄρχισα νὰ καταβαίνω πῶ σκαλά, χωρὶς νὰ μπορέσω νὰ ἐμποδίσω τὰ χεῖλι μου, νὰ προφέρουν με θαυμασμό:

«Ὡ, τί θέα! τί ὁμορφὴ εἰκόνα! τί μεγαλυτικὴ πῶ εἶναι ἡ Θεσσαλονίκη, τυλιγμένη στὴς νυχτιὰς τὸ σκοτεινὸ πέπλο!»

Μακεδονικὸν Ἐντελβίαις

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΔΩΣΕ - ΠΑΡΕ

Κάποτε, κάποιος δεξιότης πολὺ φιλάργυρος, ἔπεσε στὸ ποτάμι καὶ κινδύνευε νὰ παρασυρθῆ ἀπὸ τὸ ρεύμα. Μερικοὶ χωρικοὶ, πῶν τὸν εἶδαν ἔσαν ἔπεφτε, ἐτρέξαν κοντά,

— Δὸς μας! Δὸς μας τὸ χέρι σου γιὰ νὰ σὲ τραβήσουμε ἔξω, τοῦ φώναζαν.

Ἄλλ' ὁ δεξιότης, ἀντὶ νὰ δώση, τραβούσε τὸ χέρι του.

— Δὸς μας... δὸς μας, φώναζαν οἱ χωρικοὶ,

Ἐκείνη τὴ στιγμή ἔφτασε κοντὰ στὸ ποτάμι κ' ὁ Ναυταρχικὸν Χείρας κ' εἶπε στους χωρικοὺς:

— Μὴ τοῦ λέτε «δῶσε, δῶσε», ἀλλὰ «πάρε, πάρε, δεξιότης μου».

Οἱ χωρικοὶ λοιπὸν ἐφώναζαν:

— Πάρε, πάρε, δεξιότης μου!

Κι' ἀμέσως ὁ δεξιότης τέντωσε τὰ δὺ τὸν χέρι καὶ σώθηκε.

Μπετόβεν

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ οἰκογένεια τοῦ Κωνσταντίνου φεύγει ἀπὸ ἔξωτορικό. Ὁ Κωνσταντίνος εἶναι ἀγοραστής τῆς Διαπλάσεως. Ἐνῶ ἐτοιμάζονται νὰ φύγουν, λέγει στὸ μαμμά του:

— Μπαμπά, πάρε μου καμιά πενηταριά πέννες, γιατί ἐκεῖ, μόλις κἄ-με, πῶν θὰ τρέχουμε νὰ γυρεύουμε πέν-νες,

— Καὶ τί θὰ τις κάνης τόσο πολλές;

— Μὰ στὸ ἔξωτορικό, καθὼς εἶδα στὴ «Διάπλαση», παίρνει; τὸ φύλλο της, δίνοντας ἀντὶ γιὰ λεπτὰ 2 1/2 πέννες.

Τῶσος Ἀπελιώτης

Ἡ μαμμά: — Κοιτάξτε, Βουσιδα, στὸ ρολόγι καὶ πῶς μου εἶ ὅρα εἶναι;

Βουσιδα: — Ὁ ἕνας δειχτής εἶναι στὸ 8. Τὸν ἄλλο δὲν μπορῶ νὰ τὸν φτά-σω... φεύγει.

Ἠχὸ τοῦ Ἐρμυάνθου

Ἡ Σκηνία ἀνεβαίνοντας τὴν ὁδὸν Σταδίου με τὴ μαμμά της, βλέπει μιά κομπὴ καὶ τὴ ρωτᾷ:

— Ποῦ πάνε οἱ αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι;

— Πάνε νὰ στεφανώσουν τὸν Κοραῆ

— Καὶ ποῖαν παίρνει;

Θρυλικὸς Ἀστὸς

ΕΚΤΑΚΤΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

1. ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

Ὁ προηγούμενος, πῶν τ' ἀποτελέσματα του δημοσιεύθηκαν στὸ περασμένο φυλλάδιο, ἀπέτυχε. Ἰὼς γιατί δὲν πρόφθασαν νὰ λάβουν μέρος κ' οἱ καλύτεροι σχεδιαστὲς τοῦ κύκλου μας. Γι' αὐτὸ τὸν ἐπαναλαμβάνω, τὸν ἴδιο, κ' ἐλπίζω αὐτὴ τὴ φορὰ νὰ ἐπιτύχη.

Τὸ θέμα πάλι: Μιά Μαγικὴ Εἰκόνα, μιά Γελοιογραφία ἢ Γελοιογραφικὴ Σειρά, με λόγια ἢ χωρὶς λόγια (σὸν αὐτὴς πῶν δημοσιεύσῃ συχνὰ) με ἱστορία κατὰ προτίμησιν παιδική. Ὁ διαγωνιζόμενος πρέπει νὰ διαλέξη καὶ νὰ στεί-λη ἕνα μόνο ἔργο: ἢ Μαγικὴ Εἰκόνα, ἢ Γελοιογραφία, ἢ Σειρά. Ὅποιος στεί-λη ἀπ' ὅλα, θ' ἀποκλεισθῆ.

Τὸ ἔργο, σ' ὀμοιωδὴσθε σχῆμα, μικρὸ ἢ μεγάλο, πρέπει μόνο νὰνα σχεδιασμένο καθαρά, ζωηρὰ, σὲ ἀσπρο χαρτὶ καὶ με σινικὴ μελάνη, ἢ με καλὸ μαῦρο κραγιόνι, γιὰ νὰ φωτογραφηται. Ἀπὸ πῶς, πρέπει νὰ εἶναι τ' ὄνομα, τὸ ψευδώνυμο (ἀν ἔχη ἐγκριμένο) κ' ἢ ἡλικία τοῦ διαγωνιζομένου. Ἐπίσης ἢ λύση, ἀν τὸ ἔργο εἶναι Μαγικὴ Εἰκόνα. Κι' ἢ ἀπαραιτήτῃ δῆλωσιν ἀν ὁ διαγωνιζόμενος ἔλαβε μέρος καὶ σὲ προηγούμενο Διαγωνισμὸν Ζωγραφικῆς καὶ κ' Βραβεῖο ἢ Ἐπίτιμο πῆρε.

Οἱ διαγωνιζόμενοι θὰ διακριθῶν σὲ δὺ τῶσες ἀναλόγως τῆς ἡλικίας των (ἀπὸ 15 ἐτῶν καὶ ἄνω, ἀπὸ 14 ἐτῶν καὶ κάτω). Ὅποιος δὲν δηλώσῃ ἡλικία, θὰ καταταθῆ στὴ Μεγάλῃ Τάξῃ ὀποια ἡλικία κ' ἂν ἔχη.

Ἀφωρᾶν μποροῦν νὰ λάβουν μέρος οἱ συνδρομηταὶ καὶ τ' ἀδελφία των πῶν ἔχουν ψευδώνυμο. Ὅσοι δὲν ἔχουν, συνδρομηταὶ ἢ ἀδελφία των, πρέπει νὰ πληρώσουν δικαίωμα δε. 8. Οἱ δὲ ἀπλοὶ ἀγορασταὶ δε. 5. Ὁ ὅρος αὐτὸς ἰσχύει γιὰ ὅλους τοὺς Ἐκτάκτους Διαγωνισμοὺς.

Ἔργα γιὰ τὸν Μ. Διαγωνισμὸν Ζωγραφικῆς εἶναι δεκτὰ μέχρι τέλους Ὀκτωβρίου.

2. ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΕΠΙΣΤΟΛΟΓΡΑΦΙΑΣ

Πρῶτὴ φορὰ κάνω τέτοιον Διαγωνισμό. Θέμα: Ὁ πρῶτος χωρισμὸς δὺ φίλων. Θὰ γράψετε δηλαδὴ ἕνα γράμμα πρὸς φίλο σας ἢ φίλη. πῶν εἶτε ἐφυγε πρὸ ὀλίγου ἀπὸ τὸν τόπο σας, εἶτε φύγατε σεις καὶ χωριστήκατε ἐστὶ γιὰ πρῶτὴ φορὰ. Τὸ γράμμα πρέπει νὰ εἶναι ὄρατο, καλογραμμένο, πρωτότυπο—γ' ἀποφύγατε τις κοινοτυπίας καὶ τὴν ὑπερβολικὴ αἰσθητικὴ τὴν κἄν νὰ μὴν ὑπερβαίνη τις τρεῖς μικρὲς σελίδες συνηθισμένου ἐπιστολικοῦ χαρτιοῦ. Κι' ἐστὶ, σ' ἐπιστολικὸν χαρτὶ θὰ τὸ γράψετε, ὅπως θὰ τὸ γράφατε πραγματικῶς γιὰ νὰ τὸ στείλατε στὸ φίλο ἢ τὴ φίλη, Στὴν κρίσιν θὰ ληφθῆ ἢ τ' ὄψη κ' ἢ καλλιτεχνικὴ μορφή τοῦ γράμματός, ἢ καλλιγραφία.

Στὴν τελευταία σελίδα, θὰ σημειώ-νετε: «Γιὰ τὸν Διαγωνισμὸν Ἐπιστο-λογραφίας». Κι' ἀπὸ κάτω τ' ὄνομά σας, τὸ ψευδώνυμο (ἀν ἔχετε) καὶ τὴν ἡλι-κία σας. Γράμματα χωρὶς αὐτὰ, με τὴν ὑπογραφή μόνον, δὲν θὰ ληφθῶν ὄ-ψη. Οἱ ἄλλοι ὄροι συμμετοχῆς κτλ. εἶναι οἱ ἴδιοι με τοῦ Διαγωνισμοῦ Ζωγραφικῆς. Προθεσμία ἐπίσης μέχρι τέλους Ὀκτωβρίου.

Θὲ προκηρῶν προσεχῶς καὶ ἄλλους ἐκτάκτους Διαγωνισμοὺς.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΗ

Παρακαλῶ πολὺ δαους χρῶστοῦν τὴν συνδρομή τους καὶ τὴν στείλουν τὸ ρηγοροῦσθ. Ἄς ἔχουν ἢ τ' ὄψει τους, ὅτι οἱ συνδρομητὲς αὐ-τὲς εἶναι ὁ μόνος μου πῶρος ἢ καθυστάθιση ἐπιτιμῶν δυνά-μει πῶν τὸ ἔργο μου πῶν ἀ-καταίτητο ἔχει μόνον μεγάλους κό-πους, ἀλλὰ καὶ μεγάλα ἔξοδα.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθήναι, 42 ὁδὸς Ἐδριπιδίου, τὴν 10 Αυγούστου 1933

ΚΑΘΩΣ βλέπετε, προκηρῶν σήμερα δὺ ἐκτάκτους Διαγωνισμοὺς: Ζωγραφικῆς κ' Ἐπιστολογραφίας. Στὸ ἐπόμενον θὰ δη-μοσιεύσω τὰποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ Στίξεως. Καὶ στὸ μεθεπόμενον θὰ προκηρῶ-ξω ἀκόμα μερικὸς ἐκτάκτους Διαγωνι-σμοὺς.

Ὅταν εἶχε τὴ μελέτη τῶν διαγωνισμῶν, ἢ Διὸ κομμάτιν στὴν μία εἴ νύχτα καὶ ζυ-πνοὺς στὶς πέντε τὸ πρωτ'. Φαντασθήτε λοιπὸν πὸς ὄνειρος τῆς ἑλπίης. Ἀποζη-μιώθηκε ὅμως τὴν πρῶτὴ μέρα πῶν ἔμειν' ἐλεύθερη: κοιμήθηκε στὶς δὺ τὸ μεση-μέρι καὶ ἐπύνησε στὶς... ἔφτα τὸ βράδυ. Πάλι καλὰ πῶν δὲν ἔπυνησε στὶς ἔφτα... τὸ πρωτ'!

Ἐχεῖς δικιο, Πνεῦμα τῆς Ἀντιλογίας. Ἄλλὰ κ' ἐγὼ δὲν ἔχω ἄδικο, γιατί πῶν νὰ κρατῶ λογαριασμὸ, πῶν νὰ θυμῶμαι, με τῶσα κομμάτια πῶν λαβαίνω! Ἐστὶ ἔξαμα ὅτι βρήκα δικαιολογημένη τὴν ἀ-ποστολὴ δὺ συγγρόνως κομματιῶν σου. Ἄς εἶναι, στὸ ἔξης στέλνῃ μου ἀπὸ ἕνα, κανονικὰ, καὶ μὴν ἀπογοητεύσωμαι ὅταν ταχὸν ἀπορρίπτεται. Ὁ ἐπιμένων νικᾷ. Καὶ κ' ἄλλο θὰ σὲ παρακαλέσω: νὰ μὸν γράψης πῶ καθαρά, με πῶ μαῦρο με-λάνι. Πολὺ δυσκολεῖσθῃκα νὰ διαβάσω τὸ γράμμα σου.

Μὲ συγκίνησε τὸ γράμμα σου, Φράντς Στανανάτος, καὶ μ' αὐτὰ πῶν μὸν λὲς στὴν ἀρχὴ γιὰ τὴν παλιὰ, τὴν δεκάχρονη τῶρα ἀγάπη σου, καὶ γιὰ τὴν εἰδηση πῶν μὸν δίνεις στὸ τέλος. Τὸν καίμενο τὸν Κρίτωνα! Τὶ ἔχωρικὰ καὶ τί πρόωρα πῶν ἔχασε τὸν πατέρα του. Καὶ νὰ λείπη στὴν κατακόννηση καὶ νὰ μὴ μπορέσῃ οἷα νὰ τὸν ἰδῆ! Πῆς του, σὲ παρακαλῶ, τὰ ἔγκραδια συλλλητηρία μου.

Δευκῆτα, τὸ κομμάτι σου ἐκείνου ἀπερ-ρέφθη μόνον γιὰ τοὺς λόγους πῶν σὸν εἶπα καὶ, νομίζω, ἦταν ἀρκαιτῶ. Δὲν ἐννοῶ ὅ-μως τὴν «ἀποκαρδιωσῆ» σου. Τὸ μόνο ἀ-ποτέλεσμα πῶν πρέπει νὰ ἔχη μὴ ἀπόρ-ριψη, εἶναι νὰ σπάρῃ τὸ παιδί νὰ γρά-φῃ καὶ καλύτερα. Καὶ ὅσα θὰ σὲ παρα-καλέσω νὰ μὸν γράψης με πῶ μαῦρο με-λάνι. Κι' ἔχει τόσο πικρὰ. Τὸ γράμμα σου δὲν ἔχει «ἀέρα» καὶ κομῶδες.

Πραγματίσσω τῶν Δολλορίων, εὐχαρι-στῶ πολὺ καὶ γιὰ τὸ δεῦτερον ἔσοπάθωμα καὶ πῶρα σ' ὄνομά σου καὶ τὸ πρῶτο. Θερμὰ συγχαρητήρια πῶν στὴν τάξη σου ἡλθες πρῶτῃ. Ναι, κ' ἢ δεῦτερον κ' ἢ τρί-τῃ εἶναι διαπλάσεως πῶν καὶ πολὺ περη-φανεύομαι γι' αὐτὸ.

Μαῖη Καράπα, τῶρα πῶν εἶσαι ἐλευ-θερὴ, ἐλπίζω νὰ μὸν γράψης πῶ συχνὰ. Ὁ κ. Φαίδων εὐχαριστετὶ τὴ μαμμά γι' αὐ-τὸ πῶν σὸν εἶπε ὅταν διαβάσες ἕνα παιδι-κὸ του βιβλίο: Ἐστὶ θὰ σ' ἀρῶσουν καὶ τ' ἄλλα του, πῶν θὰ τὰ διαβάσῃς μεγαλύ-νοντας.

Τὰ ἴδια σχεδὸν με τὴ Μίνου Μάους ἔπα-θε πῶν καιρῶν καὶ ἢ Ρέμβη: Ἀλληλογρα-φοῖες με μιά διαπλάσεως πῶν κολλοῦ-σες κ' αὐτὴν στὰ γράμματά της μεταχειρο-μένα γραμματόσημα. Καὶ δὲν ἔγινε μὴ ἢ Ρέμβη στὸ Πταισματοδικεῖο, ὅπως πῶν-θηκε ὅμως ἀν πῶν δὺ τρεπὲς φορὲς μιά γνωστὴ τῆς κυρία, πῶν στὴ διεύθυνσὴ τῆς στέλλονταν τὰ γράμματα. Κ' αὐτὸ στενο-χῶρην περισσότερον τὴ φίλη μου. Τῶρα μετανοεῖ πῶν δὲν μὸν τὸ ἔγραφε ἀμέσως. Γιαὶ ἀπ' αὐτὸ θὰ λαβαίνω ἀφορμὴ νὰ

γράψωμε δαυ γράψωμε ὁ κ. Φαίδων κ' ἐ-γὼ, κ' ἐστὶ θὰ προλαβαίνωμε τὸ κακὸ πῶν ἔπαθε ὑστερα ἢ Μίνου Μάους...

Ἄς μὴν ποῖμα τίποτα γιὰ τὴν τριμπε-λιά, Τικίνα εἶναι μιά ἀρρώστια κα-πὼς... κολλητικὴ. Τὸ ποῖμα αὐτὸ τοῦ Μπάβρον «Στὰ 36 μου χρόνια», τὸ τελευ-ταῖο πῶν ἔγραψε ὁ ποιητῆς, εἶναι περι-φημο καὶ, ἐκτὸς αὐτῶν πῶν ἀναφέρεις, κ' ἄλλοι τὸ ἔχουν μεταφράσει. Ἡ πρῶτῃ με-τάφραση μάλιστα ἔγινε ἀπὸ τὸν Σπυριδῶ-να Τρικοῦπη, τὸν πολιτικὸ καὶ ἱστοριο-γράφο, πῶν ἦταν μαζί με τὸν Μπάβρον στὸ Μεσολόγγι. Καὶ χωρὶς ἄλλο, ἀπὸ κἄ-ποια μετάφραση αὐτῶν τοῦ ποιήματος εἶ-ναι κ' ὁ στίχος «ἢ Ἕλλας ἔσπυα, ἔσπυα φυχὴ μου», πῶν κάποιος κάποτε με εἶχε ρωτήσῃ τίνας ποιητῶν εἶναι.

Εἶσαι δικαιολογημένη, Ἀλκυονίς, ἀ-φοῦ λείπη ἢ μαμμά κ' ἔγινε τὴν ἐπιστα-σία τοῦ νοικοκυρτοῦ. Εἶμαι βέβαια πῶν θὰ τὰ καταφέρνῃς ὄρατα καὶ, γυρίζοντάς ἀπ' τὸ ταξίδι, ἢ μαμμά δὲ σὸν πῶν «μπαβῶ, νοικοκυροῦλά!» Ἄ, με μὴν ἀλλῃ μου εὐ-χαριστήσῃ θὰ σ' ἔβλεπα στὰς Ἀθήνας. Ἐνέκρινε ψευδώνυμο τῆς ἀδελφῆς σου καὶ περιμένω νὰ μὸν γράψῃ κ' ἢ ἴδια.

Παπαρούνα, πολὺ συγκινητικὸ τὸ πε-ριστατικὸ πῶν μὸν διηγείσαι. Σὲ συγχαί-ρω γιὰ τὸν προβληματῶ σου καὶ τοὺς πολὺ καλοὺς βαθμοὺς πῶν πῆρες σ' ὅλα σχεδὸν τὰ μαθήματα. Μὲ τὸ δικαιο σου εἶσαι τόσο χαροῦμένη, ἀφοῦ μάλιστα γύρισε κ' ὁ ἀ-δελφός σου ἀπὸ τὴ Βιέννη.

Εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν πρόκληση, Ἀνοιξιάνη Βροχοῦλα καὶ μακάρι νὰ μπορέσω καμιά μέρα νὰρθῶ στὸ σπίτι σου Δαφνί, νὰ ἰδῶ ὅσα, τὸ σπίτι σου καὶ τὸ χτήμα. Μὰ θὰ μπορέσω; Δὲν μπορῶ νὰ σὸν τὸ δημοσθεῖα, τόσο ἀπασχολημένη πῶν εἶμαι. Ὅσο γιὰ τὴ μοναξιά, πῶν σὲ στενοχωρεῖ, θὰ σὲ συμβούλευα νὰ γνωρι-σθῆς με τὰ παιδιὰ τῶν γειτονικῶν χτήμα-τος. Δὲν περᾶζει πῶν εἶναι μικρότερα. Θὰ γίνωσαι καὶ σὸν μαζί τους μικρὸ παιδί κ' αὐτὸ εἶναι πολὺ ὄρατο.

Ἀλθῆβια, Μικρομέγαλη, δὺ σχεδὸν χρόνια ἔλειψες ἀπὸ τὴν κίνηση, γιατί εἶ-χες πολλὰ μαθήματα στὸ Πανεπιστήμιο κ' οἱ ὁμορφίες τῆς ἀττικῆς φύσης σὲ τρα-βοῦσαν τόσο, πῶν τις εὐάθρες ἡμέρες σου τις περᾶσες με ταξίδια κ' ἔκδρομες. Τῶρα, πῶν «καταστάλαξες» στὴν Ἀλε-ξάνδρεια, ξαναγυρίζεις. Περιττὸ νὰ σὸν πῶ πὸς χαίρω γι' αὐτὸ. Ἐλπίζω μάλι-στα—ὅπως καὶ σὸν—νὰ σὲ μιμηθῶν κ' οἱ ἄλλοι πῶν ἔχουν ἐξοφληθῆ ἀπὸ τὴ Σα-λίδα...

Χάρηκα πολὺ, Ὀλιμμένη Γοητεία, ὅ-ταν ἔλαθε γράμμα σου ὑστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸ. Ναι, ὁ Σεβασμιώτατος ἑταῖος σου ἡλθες στὰς Ἀθήνας καὶ μᾶς ἔκαμε πάλι τὴν τιμὴ νὰ μᾶς ἐπισκεθῆ. Ὁ γιατρός κ. Π., πῶν πάντα σὲς θυμάται, εἶναι τῶρα στὴν Ἀνδρῶ. Τὰ Παιδ. Πνεύματα μὴν τὰ γράψης ἄλλοτε μαζί με τὸ γράμμα. σὲ χωριστὸ χαρτὶ.

Καὶ σὺ, Ἀροστοσταλὶς, εἶσαι δικαιολο-γημένη πῶν ἀργησες νὰ μὸν γράψης, ἀφοῦ ἦταν στὴ μέση κ' ἀρρώστια. Ἐδῃς πῶν κατάρθωσες νὰναπληρῶσῃς τις ἀπουσίες μ' ἐντατικὴ μελέτη καὶ νὰ δώσης τόσο καλὰς διαγωνισμοὺς. Εἶπα στὸν κ. Φαί-δων, ὅτι ξαναδιάβασες τῶρα ἕνας τις ἐ-φετεινῆς «Ἀθηναϊκῆς Ἐπιστολῆς, ὅτι εἶδες σὸν ἄρασαν, ἀλλὰ ἰδιαίτερος τὸ Σμόκιαν, τὸ Ἀνεκτικὰ, τὸ Περιοδικικὸν καὶ οἱ Προ-λήψεις.

Ἐδῶ σταματῶ. Ἡ γραμματοπλημμύρα εἶναι μεγάλη. Τῶσα κ' ἄλλὰ τόσα γράμ-ματα τὰ φάλαξα γιὰ τὸ ἐπόμενον, ἀφοῦ

δὲν ἔχω πῶν χάρο. Μὸν γράφωμε πολὺ σπουδατὰ καὶ δὲν θάβηλα νὰ ταναφέρω ἀ-πῶς χωρὶς ἀπάντησιν. Μὰ θὰ μπορέσω καὶ στὸ ἐπόμενον νὰπαντήσω σ' ὅλα;—Ἐ, σ' ὅσα μπορέσω...

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Καὶνὰ ψευδώνυμο δὲν ἐγκρίνεται, οὔτε ἀνα-γνίσταται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα, δε. 10.—Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀναγνόμενα ἰσχύουν ἀπὸ τὴν 30 Νοεμβρίου 1933. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, σὲ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Ὁσμάν, δ. (ΓΚ). Μύριαν, κ. (ΛΔ). Ἀγριοκόριτος, κ. (ΑΚ). Νάτ Πίγκωτων, δ. (ΣΚ).

Ἡ Διάπλους ἀσπάζεται τοὺς φί-λους της: Καρδιολέφταν (ἔσταιλα 18 τετραδία), Ἐλληνοῦν Ἐσθῶδες (χαίρω πολὺ τὸ ψευδώνυμό σου ἐνακρίθη καὶ μ' αὐτὸ στὸ ἔξης θὰ δημοσιεύονται Ἀσκή-σεις ἀπὸ τὴ συλλογὴ σου) Τρελλὸν Τρα-γουδιότην (σὸν ἔσταιλα τὸν τόμο καὶ τὸ βιβλίο πῶν παρηγγείλεις) Κατασφιδαν (χαίρω πολὺ αὐτὸ, καθὼς εἶδες, σὸν ἐνέ-κρινε) σὸν ἔσταιλα καὶ δ,τι ἐξήτησες γρά-φῃ μου καὶ μὴ πῶρα πῶν θὰ με ἐλαί-ζης) Σκηνίαν (ὁ χωριστός στίχος δε. 5 ὅσο λίγες λέξεις κ' ἂν ἔχη, ἔστω καὶ μῆ-χαίρω πολὺ πῶν μπάνεις στὴν κίνησιν) Φαίδων (εὐχαριστῶ πολὺ καὶ γιὰ τὴν ἀ-νανέωση καὶ γιὰ τὰ καλά λόγια, ἢ, βέ-βαια, δὲν μ' ἀφίει ἐδικαίω ἕνα παιδί πῶν μῆν ἄφορῶ με γνῶρος φαντάζομαι τὴ χα-ρὰ σου γιὰ τὸ γυρισμὸ τῆς ἀδελφοῦλας σου) Ἀστρον τῆς Ἐυτυχίας (μπαρῶ πῶν καὶ στὴν Ἐπιτροπὴ πῆρες καλὰ φαν-τάζομαι τί ὄρατα πῶν θὰ περᾶς τῶρα στὴν Κατασκηνώσῃ γράφῃ μου κ' ἀπὸ καὶ δὺ λόγια) Κορφατόπουλο (λυπήθηκα γιὰ τὸ παθημὸ σου τῶρα εἶσαι ἐντελὸς κα-λὰ; περιμένω

Πλοίαρχον Νέμον (χαίρω πολύ· θά ελάσας την έγκρισή του ψευδώνυμου σου· λυσόχαρτο έστειλα· τό Πένταθλο έχει πολλή εργασία και δεν μπορεί να γίνεται κάθε χρόνο·) **Νυφούλαν τ' Ουρανού** (θέ συγχάρω γιά τό 9' όσος τώρα πός στήν Γ' Γυμνασίου, τί καλά Ι νομίζω πός κανένα σου γράμμα δεν άφησα χωρίς απάντησή· τά έλαβα όλα·) **Άγνωστο Άκρογιάλι** (μέ άποζημίωσες τόρατο σου γραμματάκι· περιμένο και τις φωτογραφίες·) **Ειρημικών** (έλαβα, ευχαριστά·) **Ταξιδιώτην** (χαριτωμένο τό έμμετρο γραμματάκι σου·) **Δεβάνταν** (περιμένο και έλπίζω· έχεις δικιο· στο Γρίφο 386 κατά λάθος μπήκαν ένένα η ένά πρέπει να είναι έξι·) **Τρελλήν Ζαννέτ, Μπετόβεν** κτλ. κτλ.

Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 3 Αύγουστου θάπαντήσω στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τού 265ου Διαγωνισμού Λόσεων. Αι λέξεις του πηλοδίου τούτου είναι όμοιαι μέχρι τής 12' Οκτωβρίου.

423. Λεξιγραφος

Θεά, όρθρο κι' άκρωτήρι
Μαζί βρέθηκαν τά τρία
Κι' ήδρα, αντί για ψαροτύρι,
Φαγητά μέ άρθονία.

Αίγλη

424. Συλλαβογραφος

Σύμφωνα τό πρώτο και τό δεύτερο,
Μ' όρθρο θηλυκό τά ένόνεις
Και τής Βοιωτίας λίγους κάτοιικους
Παλαιούς πός φανερώνεις.

Φάουατ

425. Μεταγραμματισμός

Ρωμαίου Αύτοκράτορος
Άλλάξεις τό κεφάλι
Και πάλι κάποιος τύραννος
Άρχαίος έσπροβάλλει.

Όρτανοσία

426. Άναγραμματισμός

Χποις δουλεύει τώρ' άπομένο...
Άλλ' άν με άναγραμματίσης,
Με τήν έλπίδα θά προσμένω
Ότι θά μέ καλλιηγήσης.

Πρωινή Κελάδημα

427. Πυραμίσ

```

+
*+*
**+**
***+***
****+****
*****+*****

```

Όριζοντίας εκ των άνω· σύμφωναν,
νήσος τής Έλλάδος, όπτικόν εργαλείον,
ήσως ήμίθεος, χριστιανική εορτή. Κα-
θέτως οι σταυροί ίσα πόλις.

Κένταυρος

428. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 2 6 2 7 8 9 = Άρχαίος βασιλεύς
2 4 2 5 2 = Πόλις
3 8 4 8 5 = Άνθος
4 2 5 2 8 9 = Άρχ. βασιλεύς
5 2 3 4 8 9 = Φυτόν
6 2 7 1 2 9 = Έπίθστον θεάς
7 2 3 8 9 = Πηνόν
8 5 8 9 = Ζών
9 2 5 8 9 = Χόρτον

Άήττες

429. Διαιλό Κεφάλι

Είς τάς κάτωθι λέξεις να προστεθή
άπό έν γράμμα (ως κεφαλή και να σχη-
ματισθούν άλλοι τόσαι λέξεις, τάρχιμά
των όποιών ν' άποτελούν Ιταλόν ποιη-
τήν·
ήλος, λύσις, Αίλας, όνος, Πίος, Κύρος
Ένδοξος Έλλάς

430. Ρητόν εκ Άπροστιχίδος
Τά τρία πρώτα γράμματα έκάστης
των κάτωθι ζητουμένων λέξεων άπο-
τελούν άρχαίον ρητόν·
1, Άπαιχόν, άπλευήττον· 2, Βασι-
λεύς τής Ρώμης· 3, Μέγας άγαματο-
ποιός· 4, Μέγας ποταμός.

431. Φωνηεντόλιπον
οτ - κ - ν - θν - τς - κ - κλλτ
Δάκρυ Ψυχής

432. Γρίφος

τον	α	α	α	α	α
τον	α	α	α	α	α
τον	πθ	τον	αα	α	α
τον	αθ	τον	αα	α	α
τον	τον	α	α	α	α
τον	τον	α	α	α	α

Δανάη

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευματ. Άσκήσεων τού φύλλου 22

243. Μαγιστεον (Μάγοι, Ρίον). —
249. Βάρκας-βάρκα. — 250. Άπολλώς-
Άπόλλων. — 251. Ίκαρος-καίρος.
252. Β Π Α 253. ΑΔΜΗΤΟΣ
Ο Ε Σ (δήμος, μάμη, ή-
Δ Κ Σ δη, τμήμα, όση,
Δ Ο Υ Ι Ν Α Σ στόμα). — 254 —
Ρ Ν Β 258. Διά τού Ο·
Α Ο Ι σπάρς, λόγος, φέ-
Α Ν Α σος, Κρόνος, χέ-
λος. — 259. ΒΑΓΝΕΡ ΜΟΖΑΡΤ (Βόμ-
βος, ΑΪΟλος, Γαζία, ΝεΑπολις, ΈαΡ,
ΡηΤορική). — 260. Είπε ό γάιδωρος τόν
πετεινό κεφάλι. — 261. Ωσαννά ό έν τούς
δούλοισ (ο σ' άνά, ο έν τίς, ιψ εις
τίς).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 τό πολό λέξεις μέ άπό 2 στοι-
χεία όρ. 6, τό ελάχιστον τίμημα. Πέραν τών 10
λέξεων 50 λεπτά ή λίγες μέ παχέα δε στοιχεία
όρ. 1 και μέ κεφαλαία όρ. 1, 50. Ό χωριστός
στίχος όρ. 5. Οι μη συνδρομηταί πληρώνουν τό
διπλό. Η προληρημά είναι έπαρτήρη.

[ΑΓ'—453]

Κρινόλευκη, γιά τά γενέθλια σου χί-
λιες δάδραμες εύχες. **Θέλιμα**

[ΑΓ'—454]

Μέντιονμ, **Καρδιοκλήτρα**, θερμά
συγχαρητήρια γιά τό άριστά.
Ίτέρια τού Πόνου

[ΑΓ'—455]

Επισομένη **Λαϊδή, Βάνδα, Αδεγκριν,**
Πειραιωτάκι, άπειρες εύχόβλες στο
γιορτασμά σας.

Άγνή, Σουζάνα, Άργάμπη
[ΑΓ'—456]

Αγαπημένη μας **Βάνδα** στη γιορτούλα
σου μέριε εύχόβλες.
Όλόχαρη, Ρενοόλα, Τουτούλα

[ΑΓ'—457]

Ευχαριστώ όσους μ' εύχθήθηκαν στη
γιορτή μου. Ίκατέρωσ· **Όνειρο-
κλήτραν** — περιμένο να μοι γράψης·
**Ολιμμένη Γοητεία, Ποθήροσιν Δγ-
γελον, Δεπτήν Καρδοόλαν** κ.λ.π.—Ευ-
ναγορίζω στην κίνηση. Οι άγαπητοί μου
φιλοι-ες ές μοι γράψουν πρώτοι. Δεν πι-
στεύω να μέ έσχασαν· Άνταλλάσσω και
τετραδιάκια. Άπαντώ άμέπως, Δ/σις· Ήλ.
Κρίσπην, Κώτσου Β, Χαλκίδα. **Πριγκί-
πισσα τώσ Δολλαριον**, τετραδιάκι σου
δέν έλαβα. **Δάκρυ Ψυχής**

[ΑΓ'—458]
ΤΑΡΖΑΝ, ποθ βρίσκασαι; Γράψε μου.
Α.

[ΑΓ'—459]
Πρωτομπαίνοντας στο Διαπλάσσοσμο
άλληλογραφώ μέ Διαπλάσοσπώλες.
Δ/σις· κ. Θωμάν Βάκον, διά **Όρμαν,**
Όδός Άναπαύσεωσ 6, **Κηφισιάν.**

[ΑΓ'—460]
Αναγκάζομαι γιά λόγους θγίας να δια-
κόψω προσωρινός την άλληλογρα-
φία μου. Άπειδέα, **Επισομένη Αδρδε**, κ.λπ.
ζητώ συγγνώμη. **Χρυσοφάνια Δόσις**

[ΑΓ'—461]
Πρωτομπαίνοντας στον άγθοστόλιτο
κήπο τής Διαπλάσεωσ, ζητώ άλλη-
λογραφίαν μέ Διαπλάσοσπώλες άνω τών
16 ετών, εις την Γαλλικήν, Έλληνικήν,
Άγγλικήν και Ίταλική γλώσσων, Άνταλ-
λάσσω, τοπεία και ήθσοποιός, στη Δ/ση·
Μύριαιμ, Κτήμα Πάφου Κύπρου.

Μύριαιμ

[ΑΓ'—462]
Τάσε Δούζη, γράφτε πρώτος, Δ/σις·
Ε. Πλαταίου, Κέρκυραν. **Έλντα**

[ΑΓ'—463]
Απειδέα, έσχασα Δ/σιν· Ξενοδοχείον
Άχιλλείον, διά Μ. Φιλιακού, Αιδη-
φόν. **Χλόη**

[ΑΓ'—464]
Ενδιαφερόμενοι-οί, ό σκοπός μου
γγραμμένος στην (ΑΓ'—446), τάλ-
λα όλα κοροφέλα. **Όριέντα**

[ΑΓ'—465]
Πειράσιτάκι, γιά τή χρυσή γιορτού-
λα σου εύχομαι χρόνια πολλά.
Χρυσόφωνος Ήλιος

[ΑΓ'—466]
Αυσόχαρτο, άλληλογραφοδμε· Δ/σις
(ΑΓ'—176). **Γαργαντούας**

[ΑΓ'—467]
Ανέμωσ τής **Αδέης**, εγκάρδια συγ-
χαρητήρια. Περιμένο άνοπομόνος
γράμμα σου. **Όλιβιέρωσ Κρόμβελ**

[ΑΓ'—468]
Πανός, τί κανέσ; Ήγγες στην Κρήτη·
Μέσ έσχασεσ·
Παπαγαλάκι - Παπαρούνα

*****

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τής **Α' Περιόδου** (1879 — 1893) άπό
τούς έκδοθέντας 24 τόμους θάρχχουν
άκόμη μόνον οι έξης τόμοι· 7ος, 14ος,
και 18ος. Έκαστος τόμος όρχ. 25, τα-
χυδρομικός δε άποστελλόμενος όρχ.
25,50 διά τό Έσωτερικόν και όρχ.
40 διά τό Έξωτερικόν.

Τής **Β' Περιόδου** (1894 — 1932), άπό
τούς έκδοθέντας 39 τόμους θάρχχουν
οι 38 (διότι ό τού 1918 έχει έξαντή-
θη). Έκ τούτων, οι μέν Τόμοι τών έ-
τών 1894-1928 κινώνται έκαστος όρ-
ραφος όρ. 80 και ραμμένος όρ. 85.
Οι δε Τόμοι τού 1929, 1930, 1931 και
1932 κινώνται έκαστος άρραφος όρ'
110 και ραμμένος όρ. 115.

Ταχυδρομικά τέλη έκάστου τόμου
προσθετέα εις τάς άνω τιμάς· Διά τό
Έσωτερικόν όρχ. 5 ό άρραφος και όρχ.
15 ό ραμμένος, διά δε τό Έξωτερικόν
όρχ. 35 ειτε άρραφος ειτε ραμμένος.

*****